Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 14 (98) Heinäk. 30 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

KOMMUNISTI

№ 14 (98)
v. 1932. Heinäkuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

SARKIS

Neuvostokaupasta nykyisellä etapilla.

KYSYMYS neuvostokaupan kehittämisestä yleensä ja varsinkin kollektiivisten talouksien, kollektivistien ja työtätekevän yksityistalonpoikaiston kaupan kehittämisestä herättää tällä hetkellä työläisjoukkojen ja maaseudun työtätekevän väestön keskuudessa erittäin suurta mielenkiintoa. Tämä onkin täysin ymmärrettävää, sillä tavaravaihdon kehittämiskysymys on sosialistisen rakennustyön pääkysymyksiä tällä etapilla.

Puolueen KK:n sekä Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean ja Kansankomissaarien Neuvoston päätökset viljan- ja karjanhankinnasta sekä kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekevän yksityistalonpoikaiston oman tuotantonsa tuotteiden kaupan kehittämisestä avaa todella laajat tiet tavaravaihdon jatkuvalle kehittymiselle.

Jostakin voi näyttää siltä, että nämä keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätökset ilmestyivät „äkkiä“, että niillä ei ole yhteyttä aikaisempiin puolueen päätöksiin. „Vasemmisto“ ja oikeistoleirin opportunistien on vaikea ymmärtää, että päätökset vilja- ja karjanhankinnasta sekä koltiivitalouksien vilja- ja lihakaupan kehittämisestä ovat eroittamaton osa puolueen päälinjasta, että puolueen keskuskomitean päätös kollektiivitalouksien kaupan kehittämisestä johtuu välittömästi sosialismin hyökkäyspolitiikasta kaikilla rintamilla.

Puolueen XVI edustajakokous antoi tunnuksen — „sosialismin hyökkäyksen järjestäminen kaikilla rintamilla,“ ja yhtenä tämän hyökkäysprosessin yhteydessä suoritettavana tehtävänä edustajakokous toi esiin varusteluprobleemin.

Työläisten ja maaseudun työtätekevien varustelukysymyksellä on ratkaiseva merkitys sosialistisen rakennustyön suunnitelmien toteuttamiselle.

Esittäen teollisuutemme kehityksen kuusi ehtoa tov. Stalin korosti erikoisesti työläisten varustamiskysymystä:

„Nykyinen työläinen—sanoo tov. Stalin — meidän neuvostotyöläisemme, tahtoo elää niin, että tyydytettäisiin kaikki hänen aineelliset ja kulttuuriset tarpeensa elintarpeilla varusteluun ja asuntoon nähden, kulttuuristen ja kaikkien muiden tarpeiden turvaamiseen nähden“. (Leninismin kysymyksiä 9 painos, siv. 590.)

Varustelukysymykset tulevat nyt erikoisen terävinä esiin vielä senkin takia, että sosialistisen teollisuuden voimakas kasvu ja sosialistisen talousmuodon voitto maaseudulla huomattavasti edistää työtätekevien aineellisen aseman kohoamista ja paranemista. Riittää kun mainitsen, että työpalkat tekivät Neuvostoliitossa v. 1924 4 miljaardia ruplaa, mutta vuonna 1931 ne nousivat 16 miljaardiin ruplaan.

Jo XV puoluekokous puhuen periaatteellisesti toisen agraarisuhteiden kehitystyypin luomisesta proletariaatin vallitessa ja toisesta taloudellisten muotojen kehityssuunnasta maaseudulla kuin mitä on kapitalistisissa maissa

(mitä trotskilais-sinovjevilainen ryhmä ei voinut mitenkään ymmärtää) osoitti: „Kapitalistisen yhteiskunnan teollisuus nojaa kehityksessään sellaiseen sisäisten markkinain muodostumiseen, joka edellyttää keskivarakkaan talonpoikaiston häviötä, juuri tämän perusryhmän häviötä sen proletarisoitumisen yhteydessä. Päinvastoin, proletariaatin diktatuurin vallitessa sisäisten markkinain muodostumisprosessi perusteiltaan eroaa siitä, mitä me tapaamme kapitalismin vallitessa. Markkinat eivät tässä kasva talonpoikaiston perusjuokkojen köyhtymisen ja proletarisoitumisen takia, vaan keskivarakkaan talonpoikaiston ja maaseudun köyhälistön hyvinvoinnin kasvun takia" (päätöslauselma työstä maaseudulla).

Saman kysymyksen asetti tov. Stalin täysin selvästi puolueen XVI edustajakokouksessa. Hän lausui;

„Yhteiskunnallisen sektorin edistyvä kasvu niin teollisuuden kuin maataloudenkin alalla on tosiasia, joka ei herätä mitään epäilyjä. Se merkitsee, että samalla on jo luotu perusteet työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuurisen aseman paranemiselle. Mutta se merkitsee, että työläisten ja talonpoikain osuuden maan kansallistuloissa on välttämättömästi kasvettava riistävien luokkien osuuden supistumisen kustannuksella... työväenluokan lukumäärän ja voiman tulee kasvaa, mutta työttömyys — vähenee ja häviää... sisäisten markkinain kasvu tulee sivuuttamaan teollisuuden kasvun ja työntämään sitä eteenpäin, keskeytymättömään laajenemiseen". (Leninismin kysymyksiä 9 painos, siv. 519—520).

Varustelun parantamista koskevaa probleemia ei ratkaista yksin teollisuuden ja maatalouden kasvulla. Se on perusedellytys, mutta se on vielä riittämätön. Varusteluprobleemin menestyksellisesti ratkaisemiseksi tarvitaan tavaravaihdon järjestämistä ja kehittämistä.

„Tämä—korosti tov. Stalin keskuskomitean poliittisessa selostuksessa puolueen XVI edustajakokoukselle — ei tietenkään merkitse sitä, että kaikki välttämätön reaalipalkan vakavaa kohottamista varten olisi jo tehty ja että reaalipalkkaa ei olisi voitu kohottaa vieläkin korkeammalle tasolle. Ja jos tätä ei ole tehty, niin on siihen yleeensä syynä meidän varustelukoneistomme byrokraattisuus, ja ennenkaikkea erikoisesti kulutusosuustoimintamme byrokraattisuus" (Leninismin kysymyksiä, 9 painos, siv. 523. Harvennus meidän. — S.).

Missä ilmenee varustelukoneiston byrokraattisuus? Siitä puhutaan täysin selvästi keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston kulutusosuustoimintaa koskevassa vetoomuksessa toukokuun 12 päivältä 1931:

„Kulutusosuustoiminta — sanotaan tässä vetoomuksessa — on alkanut halveksia taloudellisen kannattavaisuuden periaatetta ja neuvostokaupan kehittämistehtäviä, edellyttäen virheellisesti, että jo nyt ovat kypsyneet ehdot välittömälle siirtymiselle suoraan tuotteiden vaihtoon. Tämän yhteydessä kulutusosuustoiminta on unohtanut, että yksityiskauppiaan ja yksityiskaupan tunkeminen syrjään ei vielä merkitse kaiken kaupan hävittämistä, että yksityiskaupan syrjään tunkeminen päinvastoin edellyttää neuvostokaupan kehittämistä".

Ei siis voida pyrkiä hävittämään varustelukoneiston byrokraattisuutta kehittämättä neuvostokauppaa. Tämän takia keskuskomitean lokakuun täysiistunto jyrkästi korosti sitä, että neuvostokaupan kehittymistä estävänä perussyynä on se, että huomattavat osuuskauppakoneiston työntekijäin kerrokset eivät ymmärrä eivätkä kykene siirtymään tavarain mekaanisen jakelun raiteilta neuvostokaupan kehittämisen raiteille.

Mitä merkitsee neuvostokaupan kehittäminen?

Neuvostokaupan kehittäminen merkitsee ensiksikin yksityiskauppiaiden, välittäjäin, keinottelijain ja nepmanniainesten täydellistä poiskitkemistä; toiseksi neuvostokauppa kieltäen mekaa-

nisen tavarain jakelun ei tunnusta yhdenkään tavaraa tuottavan järjestön monopoolia. Päinvastoin neuvostokauppajärjestelmä edellyttää rinnan kulutusosuustoiminnan vähittäiskauppaverkon kaikenpuolisen kehittämisen kanssa myöskin valtionkaupan, teollisuusyhtymäin, neuvostotilojen, elinkeino-osuustoiminnan kaupan, ja myöskin, mikä on tällä hetkellä kaikkein tärkeintä, neuvostokaupan järjestelmä merkitsee kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin talonpoikain kauppatoiminnan kaikinpuolista esteetöntä kehittämistä.

Neuvostokaupan järjestelmä on tavaravaihdon kehittymisen voimakas ase.

„Koko kansantalouden nousun bolshevistisen vauhdin turvaamiseksi ja kaupungin ja maaseudun laajojen joukkojen tarpeiden paremmaksi tyydyttämiseksi laajan kulutuksen tarpeilla on tavaravaihdon kehittämisellä ensiarvoinen merkitys tavaranvaihdon — ennenkaikkea vähittäisvaihdon — kehittäminen ja taloudellisen vastuun periaatteen toteuttaminen kaikessa taloudellisessa työssä on tärkeimpänä kiihokkeena meidän taloudessamme olevien valtavien ja ei läheskään vielä hyväksikäytettyjen sisäisten varojen paljastamiselle, mitkä edistävät sosialistisen kasaantumisen kasvun nopeutta ja siten lujittavat koko sosialistisen rakennustyön aineellista perustaa“ (NKP(b):n XVII konferenssin päätöslause siv. 28—29).

Näin ollen ei siirtyminen tuotteiden vaihtoon, ei tavarain mekaaninen jakelu eikä tavaranhankintaverkon monopoolin, vaan neuvostokaupan järjestelmä, — se on sosialismin rakentamisen tällä asteella tavaranjakelun perussysteeminä ja yhtenä voimakkaana aseena sosialismin hyökkäyksessä kaikilla rintamilla.

„Nep edellyttää — puhui tov. Stalin puolueen XVI edustajakokouksessa, — ei ainoastaan peräätymistä ja yksityiskaupan elpymisen sallimista, turvaamalla valtiolle säännöstelevä osuus (nepin alkuvaihe). Itseasiassa nep edellyttää samalla määrätyllä kehitysasteella sosialismin hyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan, yksityiskaupan toimialan supistamista ja absoluuttista supistamista yhteiskunnallisen sektorin kasvavaa ylivoimaa ei-yhteiskunnalliseen sektoriin nähden ja sosialismin voittoa kapitalismista (nepin nykyinen vaihe). Nep on otettu käytäntöön sitä varten, että sosialismi voittaisi kapitalistiset ainekset. Siirtyessämme hyökkäykseen koko rintamalla me emme vielä lakkauta neppiä, sillä yksityiskauppa ja kapitalistiset ainekset jäävät vielä olemaan, tavaranvaihto ja rahatalous jäävät vielä olemaan, — mutta varmasti me lakkautamme nepin alkuvaiheen, kehittäen sen seuraavaa vaihetta, nepin nykyistä vaihetta, joka on nepin viimeinen vaihe“. (Leninismin kysymyksiä, 9 painos, siv. 529).

Missä on peruseroavaisuus nepin alkuvaiheen ja nepin viimeisen vaiheen välillä? Nepin alkuvaiheella„ proletariaatin hallitsevat kukkulat olivat äärimäisen heikkoja, yksityiskapitalismi oli kasaantumisensa alkuasteen kaudella ja hyökkäsi, pikkuporvarillinen aines muodosti mitä suurimman pienomistuksen uhkan sosialistiselle rakennustyölle“ (puolueen XV edustajakokouksen päätöksestä työstä maaseudulla). Tällä kaudella (muistamme Leninin viisi yhteiskunta-taloudel. järjestyksen tyyppiä) sosialistinen sektori muodosti pienen osan koko kansantaloudesta. Maaseudulla ei ollut juuri muotoja. Osuustoiminnan ja valtionkaupan toiminta oli silloin vielä verrattain heikkoa.

Mutta nyt, kuten XVII puoluekonferenssi jo totesi, on kapitalismin juuret maaseudulla revitty lopullisesti pois, mikä ennakolta ratkaisee kapitalististen ainesten täydellisen likvidoimisen ja luokkien täydellisen hävittämisen jatkuvassa sosialistisen hyökkäyksen kehittymisessä koko rintamalla. Sosialismin perustan rakentaminen Neuvostoliitossa on päätetty, leniniläinen kysymys„ kuka voittaa“ on ratkaistu kapitalismia vastaan, täydellisesti ja lopullisesti sosialismin hyväksi sekä kau-

pungissa että maaseudulla. Maataloudessa on tapahtunut perusteellinen muutos, joka ilmenee maaseudun köyhien ja keskivarakkaiden lopullisessa kääntymisessä sosialismin tielle. Sosialistiset muodot (kollektiivitaloudet ja neuvostotilat) ovat vallanneet valta-aseman maataloudessa. Tällä on nepin alkuvaihe lakkautettu.

Mutta merkitseekö nepin alkuvaiheen lakkauttaminen välitöntä siirtymistä tavaravaihtoon ja siis myöskin kaiken kaupan lakkauttamiseen? Ei, ei merkitse. Se vain merkitsee, että yksityiskauppiaita, välikauppiaita ja keinottelijoita poistunkiessamme ja poisjuuriessamme meidän on välttämättä kaikin tavoin kehittää neuvostokauppaa.

Nepin ensimäisen asteen ja sen viimeisen asteen kaupan välillä on periaatteellinen eroavaisuus.

„Nepin alussa kaupan kehittymisen perustana ei ollut vain meidän sosialistinen teollisuutemme, vaan myöskin maaseudun yksityistalonpoikainen ja osittain myöskin kulakkisektori. Kaupan kehittyminen niissä olosuhteissa johti samalla jossain määrin kapitalististen ainesten uudestisyntymiseen... Sen jälkeen on tilanne perinjuurin muuttunut. Kaupan kehittymisen perustana nykyisissä olosuhteissa on ennenkaikkea suuresti kasvanut sosialistinen teollisuus ja nyt jo maaseudulla vallassaolevat sosialistiset talousmuodot — kollektiivitaloudet ja neuvostotilat" (Molotovin selostus XVII puoluekonferenssissa, siv. 34—22).

Kollektiivitalouksien kauppa on neuvostokaupan elimellisenä osana. Viimeiset keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätökset asettavat vielä päättävämmin ja laajemmin kysymyksen kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekevien yksityistalonpoikain kaupan kehittämisestä.

Tämän politiikan *aineellisena pohjana* on sosialistisen teollisuuden kasvu ja kollektiivi- ja neuvostotalouksien järjestelmän voitto yksityistalouden järjestelmästä sekä kulakkiainesten hävittäminen maaseudulla.

Sensusteollisuuden kokonaistuotanto on viisivuotiskauden 4 vuoden aikana kasvanut vuosi vuodelta. Vuosittainen kokonaistuotannon kasvu on tehnyt 21—24 %. Raskas teollisuus on kasvanut vieläkin nopeammin, antaen vuosittain 24—40 % kasvun lisäyksen. Viisivuotissuunnitelman ohjelma on kolmena viime vuotena ylitetty: v. 1929 — 6 %:lla, v. 1930 — 7 %:lla, v. 1931 — 13 %:lla.

Kansallistulot kasvavat sellaisella vauhdilla, jota ei tunne kapitalististen maiden historia. Kun kansallistulot tekivät v. 1929 28,8 miljaardia ruplaa, niin olivat ne vuonna 1930 33,3 miljaardia, v. 1931 38,1 miljaardia ja v. 1932 ne tulevat tekemään 49,4 miljaardia. Samalla yksityissektorin osuus viimeisinä vuosina on laskenut absoluuttisesti ja suhteellisesti. Yksityissektorin ominaispaino teki v. 1928 — 47,3 %, v. 1929 — 38,9 %, v. 1930 — 27,8%, v, 1931 18,5 % ja v. 1932 tulee olemaan 9,3%. Tapahtuu se, mistä tov. Stalin puhui XVI puolueen edustajakokouksessa:

„... Nep edellyttää samalla määrätyllä kehitysasteellaan sosialismin hyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan, yksityiskaupan toimialan *supistamista*, kapitalismin suhteellista ja adsoluuttista *supistamista*, yhteiskunnallisen sektorin kasvavaa ylivoimaa ei-yhteiskunnalliseen sektoriin nähden ja sosialismin voittoa kapitalismista" (Leninismin kysymyksiä, 9 painos, siv. 526).

Selvemmin on tämä nähtävissä meidän jyväviljataloutemme antamassa esimerkissä. Sen sijaan, että yksityistalouksien pohjalla vuoden 1928 sadossa hankittiin viljaa 660 milj. puutaa, nousivat valtion hankinnat v, 1930 1,350 milj. puutaan ja v. 1931 — kuivuudesta huolimatta — 1,400 milj. puutaan.

Sosialistisen sektorin osuus valtion hankkiman tavaraviljan tuotannossa teki v. 1928 noin 3 %, v. 1929 — 9 %, v. 1930 — 30 % ja v. 1931 — 75 %. Tämä on loistavana osoituksena siitä, että me olemme kokonaan astuneet

sille sosialismin rakennustyön kaudelle, josta Lenin v. 1922 sanoi: *„Silloin alkaa tämän liikkeen sellainen kehittyminen, josta me emme nyt osaa uneksiakaan"*. Me nyt olemme koko Neuvostoliiton taloudessa sellaisen sosialismia kohti kulkevan kiihtyvän liikkeen todistajina, josta ei kymmenen vuotta sitten voitu uneksiakaan.

Muutamilla tärkeimmillä viljaa tuottavilla alueilla sosialistinen sektori jo viime vuonna oli miltei ainoa tai tärkein viljan hankkija valtiolle. Niinpä Alisella Volgalla sosialistisen sektorin osuus kaikissa viljanhankinnoissa teki 95 %, Kasaktanissa 92 %, Pohjois-Kaukaasiassa ja Krimillä 90 %, Ukrainassa ja Länsi-Siperiassa 80 % jne.

Neuvostotilat, jotka antoivat v. 1929 valtiolle 24 milj. puutaa, v. 1930 — 78 milj. v. 1931 — 108 milj. puutaa, tulevat v. 1932 antamaan 151 milj. puutaa. Vastaavina vuosina antoivat kollektiivitaloudet 92 milj. 409 milj. ja 850 milj. puutaa viljaa.

Voimakkaasti kasvavat kone- ja traktoriasemat kollektiivitalouksien sosialistisen tuotannon ahjoina, antaen viime vuoden viljanhankintakamppailussa melkein puolet siitä tavaraviljasta, jonka kollektiivitaloudet luovuttivat valtiolle. Kun v. 1930 oli 355 kone- ja traktoriasemaa, oli niitä v. 1931 — 1,574 ja v. 1932 tulee olemaan 3,100.

Neuvostotilat ovat muuttuneet suuriksi viljatehtaiksi, jotka takaavat valtiolle vuosi vuodelta kasvavan viljavaraston.

Kollektiivitaloudet ovat suurina yhdistettyinä talouksina saaneet mahdollisuuden kone- ja traktoriasemien avulla sovelluttaa ja käyttää mahdollisimman edullisesti hyväksi traktoreita ja muita koneita, laajentaa kylvöalaa ja ottaa maataloudessa laajassa mitassa käytäntöön agrotekniikan.

Traktorien tuotannon vaitavan kasvun avulla, kehittämällä kemiallista teollisuutta, rakentamalla automobiilitehtaita, suorittamalla loppuun uusien jättiläismäisten maatalouskonetehtaiden rakennustyöt jne. puolue luo mahtavan teollisuusperustan maatalouden kasvavalle sosialistiselle sektorille, sijoittaa siihen vuosi vuodelta miljaardeja ruplia.

„Se merkitsee sitä, että neuvostollisen tavaravaihdon kehittymisen perusta on huomattavasti lujittunut ja näinollen on siis muodostunut paremmat ehdot maaseudun proletaarisen johdon jatkuvalle lujittamiselle ja mahdollisuutemme joukkojen varustamiseksi teollisuustuotteilla ovat parantuneet" (Molotovin selostus XVII puoluekonferensissa, siv. 20).

Tässä onkin se, mikä periaatteellisesti erottaa neuvostokaupan yleensä ja erikoisesti kollektiivitalouksien ja työtätekevien talonpoikain kaupan nepin viimeisellä vaiheella siitä, että nepin alkuvaiheessa sallittiin yksityiskaupan elpyminen.

* * *

Asettaen kysymyksen kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin yksityistalonpoikain kaupasta puolue ei voi sallia neuvostokaupan asettamista tavaralla varustelun vastapainoksi, ja päinvastoin.

Kansantalouden suunnittelun edut eivät ole ristiriidassa neuvostokaupan kehittymisen kanssa, samoinkuin teollisuuden suunnittelukaan ei vastusta, vaan edellyttää käytettäväksi taloudellisen kannattavaisuuden metoodeja teollisuuden suunnitelmien parhaina toteuttamiskeinoina. Neuvostokauppa on mahtava ase ja metodi tavaravarustelun suunnitelmien toteuttamisessa.

Virheellinen ja opportunistinen on sellainen käsitys, että tavaravarustelun suunnittelu muka on esteenä neuvostokaupan kehittymiselle. Suunnittelun periaatteet jäävät horjumattomiksi tavaravaihdon alalla kehityksen tälläkin asteella, muuttuvat vain suunnittelumetoodit ja itse suunnitelmien toteuttamistiet.

Yksi sosialistisen rakennustyön tärkeimpiä saavutuksia Neuvostoliitossa on *markkinain anarkian* ja tuhlaavaisuuden *voittaminen* aineellisten varojen

käytössä, mikä on ominaista kapitalistiselle jakelutavalle" (NKP(b):n XV edustajakokous).

Tämän me olemme saavuttaneet nimenomaan tavaravaihdon yhteiskunnallisen sektorin kehittymisen perustalla, sen perustalla, että tavaravaihdon alalla on juurrutettu sosialistisen suunnittelun periaatteita.

Siis neuvostokaupan kehittyminen, so elinkeinoyhtymäin, neuvostotilojen, kollektiivitalouksien kaupan kehittäminen ei missään tapauksessa pienennä tavaravaihdon suunnitelmaosuutta ja merkitystä.

Juuri tämän takia neuvostokaupan kehittämistä koskevan päätöksen yhteydessä päätettiin myöskin järjestää uudestaan ne elimet, joiden tulee suunnitella ja säännöstellä tavaravaihto. Tavaravarojen ja kaupan järjestelykomitean muodostaminen työ- ja puolustusneuvoston yhteyteen, antaen komitean tehtäväksi: määritellä laajan kulutuksen tavarain määrä kaupungin ja maaseudun markkinoita varten, tarkastaa tavaravarastojen vahvistettujen käyttösuunnitelmien toteuttaminen, ratkaista kaupan järjestelyn peruskysymykset neuvostokaupan kehittämisen ja yksityiskauppiaiden taholta harjoitettavan keinottelun jätteiden likvidoinnin asettamien tehtävien mukaisesti, sekä ratkaista kysymykset, jotka koskevat tukku- ja vähittäiskauppahintojen määräämistä valtion ja osuuskauppajärjestöjen kauppaan laskemille laajan kulutuksen tavaroille,—tällaisten suunnitelmien järjestäminen on parhaana osotuksena siitä, että tavaravaihdon säännöstely on meillä kohonnut uudelle, korkeammalle asteelle.

Tämän perustalla on sitäkin vähemmän syytä ajatella, että kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin yksityistalonpoikain kauppa merkitsee *kaiken* kaupan vapautta. Kuten tunnettua asetetaan keskuskomitean, toimeenpanevan keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätöksissä kollektiivitalouksien kaupan kehittäminen kiinteään yhteyteen jatkuvan taistelun kanssa yksityiskauppiaiden, välikauppiaiden ja keinottelijain poisjuurimiseksi sekä vuosittaisten keskitettyjen hankintasuunnitelmien toteuttamiseksi.

Miten asetettiin kysymys taistelusta keinottelua vastaan aivan nepin alussa? Kirjasessa Luontaisverosta Lenin kirjoitti:

„Muun muassa pienenä, mutta kuitenkin merkityksen omaavana seikkana on merkittävä taistelu keinottelua vastaan koskevan kysymyksen periaatteellisessa asettamisessa. „Oikeaa" kauppaa, joka ei karta valtion kontrollia, meidän on tuettava, sen kehitys on meille edullista. Mutta keinottelua *on mahdoton* erottaa „oikeasta" kaupasta, jos keinottelu ymmärretään poliittis-taloudellisessa mielessä. Kaupan vapaus ei ole kapitalismia, kapitalismi on keinottelua, sulkea tältä silmät on naurettavaa.

Mutta miten olla? Julistaa keinottelu rankaisemattomaksi.

Ei. On tarkastettava ja uusittava kaikki lait keinottelusta, julistaen rangaistavaksi (ja syyttäen todella kolmin kerroin ankarasti aikaisempaan ankaruuteen verraten) jokainen varastelu, jokainen suora tai välillinen, avoin tai peitetty valtion kontrollin, valvonnan, luetteloinnin karttaminen. Nimenomaan tällaisella kysymyksen asettamisella (kansankomissaarien neuvostossa on jo alettu työ, se on kansankomissaarien neuvosto on jo antanut määräyksen ryhtyä tarkistamaan keinottelua koskevia lakeja) me saavutammekin sen, että suunnataan välttämätön, vississä määrin, ja meille tarpellinen kapitalismin kehitys *valtiokapitalismin* uomaan...

Taistelu keinottelua vastaan on muutettava taisteluksi varustelua ja valtioalvonnan, luetteloinnin ja kontrolliun karttamista vastaan" (siv. 44 ja 53).

Miten on nyt asetettava kysymys taistelusta keinottelua vastaan? Keskuskomitean ja SNTL:n kansankomissaarien neuvoston päätöksessä kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin yksityistalonpoikain kaupan-

käyntijärjestyksestä (toukokuun 20 p:ltä 1932) sanotaan:

„Yksityiskauppiaiden ei ole sallittava avata myymälöitä ja myyntikojuja ja on kaikin tavoin juuritettava pois välikauppiaita ja keinottelijoita, jotka koettavat hyötyä työläisten ja talonpoikain kustannuksella".

Tämä merkitsee, että kehittämällä kollektiivitalouksien kauppaa—tätä vastuunalaisinta neuvostokaupan osaa—meidän on lopullisesti likvidoitava yksityiskauppias ja välikauppias-keinottelija. Kollektiivitalouksien kauppa on näin ollen yksi jatkuvan hyökkäyksen keinoista kapitalistisia aineksia vastaan ja niiden täydelliseksi likvidoimiseksi.

Puolue pitää kollektiivitalouksien kauppaa kaupungin väestön varusteluvälineenä.

„Kollektiivitalouksien kauppa — sanotaan keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätöksessä viljanhankintasuunnitelmasta, — tulee yhä tärkeämmäksi lisälähteeksi kaupunkien varustamisessa maataloustuotteilla."

On tunnettua, että peruslähteenä työtätekevän väestön maataloustuotteilla varustelussa ovat *valtion keskitetyt hankinnat*. Samoin jäävät edelleenkin kehitetyt hankinnat tärkeimpiin maataloustuotteisiin nähden (vilja, liha, voi, ym) vielä tällä hetkellä hankinnan perusmetoodiksi. Ja samoinkuin tavaralla varustelun suunnittelua ei saa asettaa neuvostokaupan vastapainoksi, samoin ei kollektiivitalouksien kauppaa saa asettaa keskitettyjen valtionhankintojen vastapainoksi.

„Tehtävä on siinä, että kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon jatkuvaksi kehittämiseksi ja kaupunkiväestön varustelun yhä suuremmaksi parantamiseksi nämä kaksi metodia liitetään yhteen ja kehitetään kollektiivitalouksien viljakauppaa supistamalla jonkun verran valtion viljanhankintoja talonpoikais-sektorilla, samalla suurennetaan hankintoja neuvostotalouksien sektorilla" (KK:n ja kansankomissaarien neuvoston päätös viljanhankintasuunnitelmasta).

Osata yhdistää valtion keskitetyt hankinnat työläisväestön maataloustuotteilla ja muilla tärkeillä välineillä varustamisen metodina kollektiivitalouksien ja kollektivistien oman talouden tuotteilla käytävän kaupan metodiin—siinä on perustehtävä tavaravaihdon järjestämisessä kaupungin ja maaseudun välillä.

Supistaen keskitettyjen hankintojen suunnitelmia kollektiivitalouksiin ja yksityistalouksiin nähden, siirtäen yhä suuremman osan keskitetyistä hankintasuunnitelmista neuvostotiloille, puolue ei samalla voi sallia huomion heikkenemistä näihin keskitettyihin hankintoihin nähden, jotka tällä hetkellä muodostavat peruslähteen työläisväestön varustelussa maataloustuotteilla. Juuri tämän takia KK:n marraskuun täysistunnon ja KK:n ja kansankomissaarien neuvoston viimeisissä päätöksissä erikoisen *selvästi korostetaan valtion keskitettyjen hankintain ensiarvoista merkitystä ja pakottavaa välttämättömyyttä liittää ne yhteen kollektiivitalouksien kaupan kehittämisen kanssa.*

Kollektiivitalouksille ja kollektivisteille annetaan täysi mahdollisuus oman harkintansa mukaan myydä viljansa ylijäämä *sen jälkeen* kun ne ovat täyttäneet määräaikanaan valtiolle keskitetyn viljanhankinnan *koko* suunnitelman ja siemenvarastojen muodostamisen.

„Tunnustaa tarkoitustaan vastaavaksi nykyisen viljanhankintasuunnitelman täyttämisen ja siemenvarastojen muodostamisen päätyttyä, s.o. tammikuun 15 p:stä 1933, myöntää kollektiivitalouksille ja kollektivisteille täysi mahdollisuus viljansa ylijäämän esteettömään myyntiin harkintansa mukaan kauppatoreilla ja markkinoilla sekä kollektiivitalouksien omissa myymälöissä, velvoittaen paikalliset vallanelimet antamaan tässä kollektivisteille kaikkea apua ja ryhtymään toimenpiteisiin kollektiivitalouksien kaupan kustannuksella hyötymään pyrkivien yksityiskauppiaiden, välikauppiaiden ja keinottelijain poisjuurimiseksi".

Valtion keskitettyjen viljanhankintasuunnitelmien täyttäminen on kollektiivitalouksien, kollektivistien sekä köyhien ja keskivarakkaiden yksityistalouksien *ensivuoroinen* tehtävä.

Kollektiivitalouksille, kollektivisteille ja työtätekeville yksityistalonpojille myönnetään täydellinen mahdollisuus myydä esteettömästi suurta sarvikarjaa, sikoja, lampaita, lintuja jne, jos ne täyttävät täsmällisesti keskitetyt lihanhankintasuunnitelmat. Kollektiivitalouksien kauppa on vain silloin tärkeänä kaupunkien varustelun lisälähteenä, kun tämä kauppa valtion hankkimien tuotteiden lisäksi heittää markkinoille tavaratuotteita.

Ja päinvastoin kollektiivitalouksien kauppa, jos sitä käydään keskitettyjen suunnitelmien laskuun ja niiden vahingoksi, vaikuttaa ja sekoittaa työläisväestön varustelua. Tällainen menettely olisi täysin vastakkainen keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätöksille.

Mutta valtion keskitettyjen hankintojen ja kollektiivitalouksien kaupan kehittämisen yhteenliittäminen *ei merkitse kollektiivitalouksien kaupan kehittämisen sivuun työntämistä ja tuonnemmaksi lykkäämistä.* Opportunistinen kollektiivitalouksien kaupan pidättäminen ja jarruttaminen (mitä on tapahtunut muutamissa piireissä) on heti lopetettava. Yhdistää keskitettyjen hankintojen metodi kollektiivitalouksien kaupan kehittämisen metodiin—se merkitsee työn asettamista niin, että sekä valtion keskitettyjen hankintojen suunnitelmat toteutettaisiin täydellisesti ja että kollektiivitalouksien kauppa kehittyisi.

Yhtä tärkeä on kollektiiivitalouksien kaupan kehittämisessä kysymys *hinnoista.*

Molemmat KK:n ja kansankomissaarien neuvoston päätökset (viljan ja karjan hankinnasta) viittaavat siihen, että kollektiivitalouksille ja kollektivisteille myönnetään täysi mahdollisuus myydä esteettömästi oman harkintansa mukaan viljansa ja karjansa ylijäämä kauppatoreilla ja markkinoilla sekä myöskin kollektiivitalouksien myymälöissä.

„Esteettömän myynnin" ehdolla ymmärretään myöskin sellaisten esteiden poistamista kuin kiinteiden myyntihintojen määrääminen *hallinnollisessa järjestyksessä* tori-, markkina- ja kollektiivitalouksien myymäläkauppaa varten.

SNTL:n toimeenpanevan keskuskomitean päätöksessä on vissi määräys kaikkien voimassaolevien niin tasavaltoja käsittävien kuin paikallistenkin verojen ja maksujen perimisen kumoamisesta kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekevien yksityistalonpoikain kaupasta, ja samalla säädetään: kollektiivitalouksien ja työtätekeväin yksityistalonpoikain kauppa tapahtuu markkinoilla *vakiintuneiden* hintojen mukaan, mutta kollektiivitalouksien yhtymäin kauppa korkeintaan korkeilla hinnoilla käytävässä valtiokaupassa olevien hintojen puolen hinnan mukaan.

Muuten peruseroavaisuus kulutusosuustoiminnan, valtion elinten ja kollektivistien yhtymäin harjoittaman kaupan välillä toiselta puolen, sekä kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin yksityistalonpoikain kaupan vilillä toiselta puolen, on siinä, että ensimäiset myyvät tavaran *valtion määräämillä* ja toiset *markkinoilla vakiintuneilla* hinnoilla.

Mutta merkitseekö tämä sitä, että valtiolla ei ole mitään vaikutusta ja suhdetta markkinahintojen muodostumiseen? *Ei tietenkään.*

Markkinat eivät muodosta mitään koko kansantaloudesta eristettyä osaa.

Sosialistisen teollisuuden järjestävä vaikutus markkinoilla, ja siis myöskin markkinahintojen muodostumisessa, on valtava. Siinä eroaakin neuvostokauppa ja kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin talonpoikain kauppa siitä kaupasta, joka sallittiin nepin alkuvaiheella, ja edelleen on eroavaisuus siinä, että nyt sosialistinen sektori on ratkaisevana kaupungissa ja maaseudulla ja että valtiolla on hallussaan suurin osa tavaroista, mikä antaa

valtiolle valtavan taloudellisen voiman markkinain järjestämiseksi kaikilta näkökannoilta ja mukaan luettuna myöskin hintojen muodostumisen kannalta katsottuna.

Kaikki sosialistisen teollisuuden laajan kulutuksen tuotteet on keskitetty valtion käsiin. Me jo osoitimme, että välttämättömänä edellytyksenä kollektiivitalouksien ja kollektivistien viljakaupan kehittämiselle on se, että ne täyttävät täydellisesti ja määrättynä aikana säädettyjen hankintahintojen mukaan valtion yleisliittolaiset keskitetyt suunnitelmat.

Niinollen siis neuvostotilojen luovuttamien elintarvetuotteiden tavaraosa (ja tämä tuote-erä suurenee nopeasti vuosi vuodelta) plus ne tuotemäärät, jotka valtio saa keskitetyn hankinnan kautta kollektiivitalouksilta, kollektivisteilta ja yksityistalonpojilta, muodostavat myöskin valtion käsissä voimakkaan markkinoihin vaikuttavan tekijän.

Jatkuva yksityiskauppiaan, välikauppiaan ja keinottelijan poistunkemisen politiikka kollektiivitalouksien kaupan kehittämisen yhteydessä on keino tavaranvaihdon kehittämiseksi juuri neuvostokaupan puitteissa.

Kollektiivitaloudet ja kollektivistit, täytettyään täsmällisesti velvollisuutensa viljan, karjan ym myynnissä valtiolle, eivät mene kaupalle markkinoille ja toreille tai järjestä kollektiivitalouksien myymälöitä sitä varten, *että myisivät tuotteensa yksityiskauppiaille ja keinottelijoille, tai välikauppiaille, vaan sitä varten, että myisivät tuotteensa yksityiskuluttajille ja työtätekevälle väestölle tai heidän yhtymilleen.*

Ei voi olla laisinkaan epäilystä siitä, että osoitettujen kollektiivitalouksien viljan ym. tuotteiden kaupan kehittämisehtojen vallitessa verrattain lyhyen ajan kuluessa hinnat markkinoilla ja toripaikoilla itse kaupan kehittymis- ja laajenemisprosessissa tulevat yhä enemmän ja enemmän alenemaan.

Näinollen tehtävänä ei ole hallinnollinen määräily hintojen alalla, ei kiinteiden hintojen määrääminen kollektiivitalouksien ja kollektivistien tuotteille torikaupassa ja markkinoilla, vaan tehtävänä on neuvostokaupan oikea järjestäminen osuustoiminnan ja valtion elinten linjalla sekä itse kollektiivitalouksien kaupan oikea järjestäminen. Mutta kollektiivitalouksien kaupan oikea järjestäminen merkitsee päättävän taistelun käymistä yksityiskauppiaita vastaan, välikauppiaiden ja keinottelijain poisjuurimista, asiain järjestämistä niin, että kollektiivitaloudet ja kollektivistit eivät myisi tuotteitaan yksityiskauppiaille eikä välikauppiaskeinottelijoille, vaan työtätekevälle väestölle.

Kollektiivitalouksien kaupan oikea järjestäminen samalla edellyttää keskitettyjen valtion hankintasuunnitelmien toteuttamista. Ja lopuksi kollektiivitalouksien kaupan oikea järjestäminen voidaan saada aikaan kehittämällä mahdollisimman laajaksi kulutusosuustoiminnan, valtion teollisuuden, valtionkaupan ym kautta tapahtuva neuvostokauppa.

* * *

Keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätös kollektiivitalouksien kaupan kehittämisestä johtuu välittömästi puolueen kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellista lujittamista ajavasta politiikasta.

Jo vuosi sitten puolueen keskuskomitea asetti kaikkien puoluejärjestöjen eteen kollektivisoimisen alalla suoritettavana perustehtävänä kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen.

Puolueen keskuskomitean päätös kollektiivitalouksien kaupan kehittämisestä, ollen kollektiivisoimisen kasvun tulos (kollektiivitaloudet käsittävät nyt yli $^2/_3$ talonpoikaistalouksista ja noin $^3/_4$ kaikesta kylvöalasta), kiihdyttää sekä kollektiivitalouksien yhteistetyn talouden että kollektivistienkin talouden kehittymistä.

Samoinkuin „vasemmistolaiset" yritykset siirtyä tuotteiden vaihtoon tai mekaaniseen tavaran jakeluun nykyisellä kehitysasteella jarruttaisivat sosialistisen teollisuuden jatkuvaa kasvua, vaikeuttaen työläisten varustelun järjestelyä ja parantamista jne, samassa määrin tuotteiden vaihdon ja tavaran mekaanisen jakelun politiikka nykyisissä olosuhteissa kollektiivitalouden kehitystä ja sen tavarallisuuden kasvua.

Tullessaan markkinoille valtion pienennettyjen hankintojen täyttämisen jälkeen kollektiivitaloudet ja kollektivistit saavat mahdollisuuden myydä tuotteidensa ylijäämän markkinoille; he ryhtyvät kilpailemaan toisten kollektiivitalouksien ja kollektivistien kanssa, jotka tuovat markkinoille enemmän ja parempilaatuista tavaraa, saavat tilaisuuden hankkia lisää valtion teollisuuden, käsiteollisuus- ja elinkeino-osuuden ym. tavaroita, ja lopuksi kollektiivitalouden kaupan kehittyminen juurruttaa yhä voimakkaammin taloudellisen kannattavaisuuden periaatteita kollektiivitalouksien työhön. Tämä kaikki luo epäilemättä laajan perustan kollektiivitalouden vastaiselle lujittumiselle.

Jos nepin alkuasteella yksityiskaupan elpymisen salliminen oli voimakkaana kiihokkeena maatalouden tuotannollisten voimien kohoamiselle yksityistalouden perustalla, niin kollektiivitalouksien kaupan kehittäminen, jonka me suoritamme nepin viimeisessä vaiheessa, on voimakkaana maatalouden uuteen nousuun periaatteellisesti aivan toisella perustalla, kollektivisoimisen perustalla.

Tämän takia keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätökset herättävät mahtavan tuotannollisen nousun kollektivistijoukkojen keskuudessa.

* * *

Asettaen itselleen varusteluprobleemin ratkaisukysymyksen, puolue on samalla suorittanut suurta työtä kaikkien taloudellisten, varustelu-. hankinta- ja kauppajärjestöjen uudestirakentamiseksi.

Kuten tunnettua aiheutti sosialistisen teollisuuden kasvu vastaavan uudestijärjestelyn teollisuuden hallintoelimissä (korkeimman kansantalousneuvoston, liikenneasiain kansankomissariaatin uudestijärjestely ja talousasiain kansankomissariaattien järjestäminen) Uudet varustelun järjestelytehtävät samoinkuin hankintakoneiston ja neuvostokaupan kehittämisen etujen lujittaminen aiheutti välttämättömyyden järjestää uudelleen hankintakoneisto ja tavaran levitysverkko.

Tavaran levitysverkon uudestijärjestäminen kuten tunnettua, ei rajoittunut itse kulutusosuustoiminnan ja valtiokaupan järjestömuotojen ja työmetodien muutokseen. Tämä uudestijärjestely poisti kulutusosuustoiminnan monopooliaseman tavaravaihdon järjestämisessä kehittämällä huomattavasti valtionkauppaa. Valtion kauppakoneiston osuus kasvaa yhä enemmän sen tuloksena, että itse varusteluasiain kansankomissariaatin, kevyen teollisuuden kansankomissariaatin, elinkeino-osuustoiminnan teollisuuden ja maa-asiain kansankomissariaatin neuvostotilojen kauppa lujittuu. Jos vuonna 1930 valtionkauppa käsitti vain 20 % koko kauppavaihdosta, niin v 1931 sen osuus kasvoi 30 %:iin ja v 1932 valtionkaupan osuus yleisessä tavaravaihdossa tulee tekemään 40 %.

Hankintakoneiston uudestijärjestelyn on aiheuttanut koko kansantalouden kasvu yleensä, maatalouden sosialistisen sektorin kasvu erikoisesti sekä itse hankintakoneiston vahvistamisen ja neuvostokaupan kehittämisen edut.

Kaudella jolloin pientalonpoikaistalous oli vallitsevana maassamme, markkinoita varten hankkiva ja kulutusosuustoiminta olivat niitä perusteita, joita myöten valtio suoritti keskitetyt hankintansa. Osuustoimintakoneisto esiintyi välittäjänä yksityistalouksien ja valtion välillä. Valtion hankintakoneisto sillä kaudella oli vähäinen.

Kollektivisoimisen kasvun yhteydessä ja neuvostotilojen rakennustyön menestyksellisen kehittymisen tuloksena osuustoiminnallisen hankintakoneiston osuus vähenee yhä enemmän, luovuttaen paikkansa valtion hankintakoneistolle.

Toiselta puolen se, että kollektiivitaloudet valtasivat kaksi-kolmasosaa talonpoikaistalouksista, neuvostotilojen rakennustyön valtava laajuus, kone- ja traktoriasemien myrskyinen kasvu — esittivät uusia vaatimuksia hankintojen uudestijärjestämiseksi ja säännöstelemiseksi.

Kaikki tämä oli perustana hankintakoneiston uudestijärjestelylle (kansankomissaarien neuvoston päätös helmikuun 13 päivältä).

Tämä hankintakoneiston perinpohjainen uudestijärjestäminen, joka kasvoi puolueen sosialistisen rakennustyön alalla saavuttamien mitä suurimpien voittojen perustalla, toteutettiin seuraavilla aloilla: keskitettyjen hankintojen keskittäminen valtion hankintakoneiston käsiin, keskitettyjä valtion suunnitelmia toteuttavien hankintaelimien monilukuisuuden hävittäminen ja yhtenäisten valtion hankintaelinten muodostaminen (viljan, pellavan, puuvillan, karjan hankintaelimet), hankintojen järjestelyn poisottaminen SNTL:n maa-asiain kansankomissariaatilta, maataloustuotteiden hankintakomitean järjestäminen työ- ja puolustusneuvoston yhteyteen, asettaen sen tehtäväksi kaikkien hankintain järjestämisen ja yleisen johdon.

Hankintakoneiston uudestijärjestely myötävaikuttaa valtion hankintaelinten lujittumiseen ja kasvuun ja tekee mahdolliseksi ratkaista menestyksellisesti tehtävän — sovittaa yhteen valtion keskitetyt hankinnat kollektiivitalouksien kaupan kehittämisen kanssa.

* * *

Viimeaikoina hyväksytyt päätökset asettavat koko puolueelle erittäin tärkeitä poliittisia, järjestöllisiä ja taloudellisia tehtäviä.

Vaaditaan mobilisoitavaksi kaikki voimat näiden päätösten tunnetuksi tekemiseksi työläisten, kollektivistien sekä köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen keskuudessa. On välttämätöntä päättävin toimenpitein mahdollisimman laajassa mitassa lujittaa kollektiivitalouksien kaatereita, meidän neuvostotilojemme ja valtion hankintaelinten kaadereita.

Puolueen päätökset vaativat vieläkin suurempaa bolshevistisen valppauden ja johdonmukaisuuden mobilisointia taistelussa oikeisto-opprtunismia vastaan päävaarana tälla etapilla sekä taistelussa „vasemmisto“ — opportunisteja vastaan.

Kulakki ja pikkuporvarilliset ainekset samoinkuin niiden agentitkin — oikeisto- ja „vasemmisto“- opportunistit, koettavat estää KK:n ja kansankomissaarien neuvoston päätösten toteuttamisen.

Oikeisto-opportunistit tulevat saarnaamaan täydellistä kieltäytymistä valtion keskitetyistä hankinnoista, tavaravaihdon suunnittelun järjestelmästä. He tulevat kaikin keinoin vastustamaan puolueen linjan toteuttamista yksityiskauppiaiden ja välikauppias-keinottelijain poisjuurimiseksi.

Oikeisto-opportunistit koettavat heikentää puolueen taistelua porvarillisia tarkoitusperiä vastaan yksityisissä neuvostotalouksissa sekä taistelua kulakiston ja pikkuporvarillisia jätteitä vastaan kollektiivitalouksissa.

Kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekevän talonpoikaiston kaupan kehittäminen tulee tapahtumaan luokkataistelun kärjistymisen merkeissä. Kulakkiainekset ja kaikki meille vihamieliset luokkavoimat tulevat kaikin keinoin pyrkimään kollektiivitalouksien kaupan murtamiseen, tai sen käyttämiseen hyötymis- ja keinottelutarkoituksiin.

Taistelussaan neuvostovallan politiikkaa vastaan luokkavihamieliset voimat tulevat epäilemättä etsimään tukea, individuaalisilta, pikkuporvarillisilta kulakkijätteiltä, joita vielä,

on kollektivistien eri ryhmien keskuudessa.

Kieltämällä luokkataistelun ja rakastamallaan itsevirtauksen teorialla oikeisto-opportunistit auttavat kulakkiaineksia niiden taistelussa puolueen politiikkaa vastaan kollektiivitalouksien kaupan kehittämisessä. Oikeisto-opportunistinen käytäntö tulee epäilemättä omaamaan kollektiivitalouksien kaupassa joukottain muita ilmiöitä, jotka perusteiltaan johtavat yhteen ja samaan: syöstä kollektiivitalouksien kauppa neuvostokaupan raiteilta keinottelun raiteille.

„Vasemmistolaiset" opportunistit tulevat kaikin tavoin vastustamaan kollektiivitalouksien kaupan kehittymistä. He tulevat saarnaamaan tuotteiden vaihtamista tavaravaihdon asemasta, „vasemmisto-" opportunistit koettavat suunnitella keskitetyt hankinnat niin, että ne käsittäisivät täydellisesti kollektiivitalouksien koko tavaratuotannon, mikä käytännössä merkitsisi kollektiivitalouksien kaupan kiertämistä ja turhaksi tekemistä. He pyrkivät asettamaan kollektiivitalouksien kaupalle sellaisia esteitä (hallinnollista komentelua, pinttyneen virkamiesmäistä verotusta kauppapaikoista markkinoilla jne). jotka tekisivät turhiksi puolueen päätökset kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekevien yksityistalonpoikain kaupan kehittämisestä.

Jos oikeisto-opportunistit tulevat kaikin tavoin vastustamaan proletaarisen valtion hallussa olevien mahtavien taloudellisten vipusinten käyttämistä sitä varten, että kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin yksityistalonpoikain kauppa muodostuisi varustelun ratkaisun mahtavaksi aseeksi, niin „vasemmisto" - opportunistit sen sijaan näitä taloudellisia vipusimia ylenkatsoen tulevat työntämään paikallisia elimiä pelkkään hallinnolliseen suhtautumiseen niin hintoihin kuin koko kollektiivitalouksien kaupan järjestelyihinkin nähden.

Oikeisto-opportunistiset ja „vasemmistolaiset" yritykset, jotka ovat esteenä keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätösten toteuttamiselle, mistä nuo yritykset tulevatkin, on päättäväisesti poisjuurittava, muistaen, että bolshevistisen hyökkäyksen olemus on siinä, että „lujitetaan ja taotaan puoluejärjestöjä, karkoittaen niistä byrokraattiset ja turmeltuneet ainekset" eristetään ja tungetaan syrjään puolueen leniniläiseltä linjalta ja poikkeavien oikeistolaisten ja „vasemmistolaisten" harhasuuntain ilmaisijat, vetäen etutilalle todelliset, järkähtämättömät leniniläiset (Stalin „Leninismin kysymyksiä", 9 painos, siv. 532).

Ilman mitään suurentelua voidaan sanoa, että puolueen päälinjasta johtuvat keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston päätökset antavat uuden mahtavan sysäyksen viisivuotissuunnitelman päättämiseksi neljässä vuodessa ja toisen viisivuotissuunnitelman suuren ohjelman, sosialismin rakentamisohjelman toteuttamiseksi Neuvostoliitossa.

L. ILIEV, B. IVANOV

Kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestikasvattamisen puolesta.

NEUVOSTOLIITTO on saavuttanut maatalouden alalla maailmanhistoriallisen merkityksen omaavia menestyksiä. On ratkaistu proletaarisen vallankumouksen kaikkein vaikein tehtävä — miljoonat köyhät ja keskivarakkaat ovat peruuttamattomasti astuneet sosialismin tielle.

Täten on muodostettu välttämätön perusta kapitalististen ainesten täydellistä likvidointia varten maaseudulla. Kaupungin ja maaseudun välinen historiallinen ristiriita huuhtoutuu pois, suunnattomat ihmisjoukot, jotka aikaisemmin olivat eristetyt kulttuurista, osallistutetaan yhä enemmän uuden sosialistisen yhteiskunnan suureen rakentamisprosessiin. Rinnan kapitalismin jätteiden kanssa taloudessa voitetaan kapitalismin jätteet ihmisten tietoisuudesta.

Lenin osoitti, että voittaneen proletariaatin tärkeimpänä ja samalla vaikeimpana tehtävänä on «ensiksi rajattomalla sankaruudellaan kapitalismia vastaan käytävässä vallankumouksellisessa taistelussa temmata mukaan työtätekeväin ja riistettyjen koko joukko, temmata se mukaan, järjestää se, johtaa sitä porvariston kukistamiseksi ja kaiken sen taholta tehtävän vastustuksen täydellisesti tukahduttamiseksi, toiseksi johtaa mukanaan työtätekevien ja riistettyjen koko joukko ja myöskin kaikki pikkuporvarilliset kerrokset uuden taloudellisen rakennustyön tielle, uuden yhteiskunnallisen yhteyden, uuden työkurin ja uuden työn järjestelyn tielle, työn järjestelyn, joka liittää tieteen ja kapitalistisen tekniikan viimeisen sanan yhteen suurta sosialistista tuotantoa luovien tietoisten työntekijäin joukkoyhdistämisen kanssa» (Lenin, Kootut teokset XVI osa).

Maataloudessa ovat kollektiivitaloudet, rinnan neuvostotalouksien kanssa, sinä talouden sosialistisena tyyppinä, jonka perusteella maatalouden alalla muodostetaan tämä suurta sosialistista tuotantoa luovien tietoisten työntekijäin tieteen ja etumaisen tekniikan pohjalle perustuva joukkoyhdistäminen. Tämän ohella neuvostotilat ovat sinä johtavana voimana, mikä osoittaa kollektiivitalouksille, miten on rakennettava tämä suuri sosialistinen tuotanto. Marxilaisten agraarikkojen konferenssissa joulukuussa 1929 Stalin osoitti, että «kollektiivitalouksien suuri merkitys onkin nimenomaan siinä, että ne esiintyvät perustukikohtana koneiden ja traktorien käytäntöön saattamista varten maanviljelyksessä, että ne muodostavat perustukikohdan talonpoikaisjoukkojen uudestaan muokkaamista varten proletaarisen sosialismin hengessä». Niin teorian kuin käytännönkin alalla kohdataan kuitenkin usein tapauksia, jolloin tätä kollektiivitalouksien suurta merkitystä pientavaratuottajain sosialistisessa uudestaan muokkaamisessa ei ymmärretä.

Kollektiivitaloudet ovat talonpoikaiston sosialistisen uudestaan muokkaamisen perustukikohta. Kollektiivitaloudessa on tuotantovälineiden yhteinen (ryhmäkollektiivinen) omistus, minkä ansiosta siellä ei ole riistäjäin luokkaa eikä riistettyjen luokkaa. Mutta «olisi virheellistä ajatella, että kun kerran on kollektiivitaloudet, niin on kaikki välttämätön so-

sialismin rakentamista varten. Vieläkin virheellisempää olisi ajatella, että kollektiivitalouksien jäsenet jo olisivat muuttuneet sosialisteiksi. Ei ole niin, vaan täytyy vielä tehdä paljon työtä, jotta uudestaan muokattaisiin kollektivisti-talonpoika, jotta parannettaisiin hänen individualistinen psykologiansa ja tehtäisiin hänestä todellinen sosialistisen yhteiskunnan työntekijä. Ja tämä tulee tehdyksi sitä pikemmin, mitä nopeammin kollektiivitaloudet tulevat koneellistetuiksi, mitä nopeammin ne tulevat varustetuiksi traktoreilla» (Stalin). Kollektivisoitunut talonpoikaisto on vielä luokka. Kapitalistisia aineksia meidän maassamme ei ole vielä täydellisesti likvidoitu. Proletariaatti luokkana ei ole vielä päättänyt historiallista tehtäväänsä (luokkien tuhoamista). Kollektivisoitunut talonpoikaisto on luokka, johonka proletariaatti nojautuu taistelussaan kapitalististen ainesten hävittämisen puolesta, se on proletariaatin todellinen ja luja perustuki tässä taistelussa. Mutta kollektivisoitunut talonpoikaisto ei ole uusi luokka. Siirtymiskausi on luokkien hävittämisen kausi. Kollektiivitalouksien lujittamisen ja kehittämisen pohjalla kollektivisoitunut talonpoikaisto lakkaa olemasta luokkana, mutta ei ole vielä lakannut sinä olemasta. Kollektivisoitunut talonpoikaisto vielä määrätyn ajan säilyttää ja ei voi olla säilyttämättä joitakin talonpoikaiston luokkapiirteitä (yksityisomistuksen jäännökset, yksityisomistajan psykologian jätteet). Jonkinlaisen omistuksellisen eriarvoisuuden ja yksityisomistajapsykologian jätteiden erilaisen elinvoimaisuuden perustalla kollektiivitaloudessa on vielä luokkataisteluaineksia.

Kollektivistijoukkojen sosialistinen uudestaan kasvattaminen on luokkien hävittämisprosessin tärkeimpiä aineksia. Kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestaan kasvattamisen ja kollektivistien «tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi» muuttamisen keinot on osoitettu XVII puoluekonferenssin päätöksissä. Tämä keino on maatalouden sosialistisen rekonstruoinnin päättäminen, mikä rekonstruointi pohjautuu siihen, että konetraktoriasemat täydellisesti ulotuttavat toimintapiiriinsä kaikki kollektiivitaloudet ja pääpiirteissään suorittavat loppuun koko maatalouden koneellistuttamisen, sekä kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen.

Kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestaan kasvattamisen tehtävän ratkaisu on mahdollinen vain proletariaatin diktatuurin lujittamisen perustalla, vain edelleen voimistuttamalla proletaarista johtoa talonpoikaistoon nähden ja taistelemalla puolueen linjan opportunistisia vääristelyjä vastaan kollektiivitalousrakennustyössä.

*

Perustuotantovälineiden yhteistäminen ja suuren sosialistisen tuotannon luominen arttelimuodossa, mikä on kollektiivitalousrakennustyön perusmuoto nykyisellä etapilla, luo kaikki mahdollisuudet uuden sosialistisen työkurin kehittämiseen kollektivistijoukkojen keskuudessa. Nimenomaan arttelissa, sen järjestöllis-taloudellisen lujittamisen perustalla, me kasvatamme kollektivisteja sosialistiseen työhön suhtautumiseen, suhtautumaan sosialistisesti kollektiivitalouden tuotantoon. Kaikenlaiset yritykset hypätä yli artelin ja olla välittämättä kollektivisteille henkilökohtaiseen omistukseen jääneistä tuotantovälineistä voivat johtaa vain kollektiivitalousrakennustyön desorganisoitumiseen ja koitu-

vat hyödyksi kulakille, joka käy taistelua kollektiivitalouksien tuotannon vahingoittamiseksi. Tehtävä onkin juuri siinä, että meidän tulee kehittää kaikki sosialistisen tuotannon mahdollisuudet arttelin kehyksissä, mahdollisuudet, joita tällä hetkellä ei ole vielä läheskään hyväksikäytetty eikä perinpohjaisesti tutkittu. Jo elok. 2 p:nä 1931 julkaisemassaan päätöksessä NKP(b):n KK kehoitti työn keskukseksi «asettamaan kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen niiden kehityksen nykyisellä artteliasteella». Päätöksessään helmik. 4 p:nä 1932 KK vielä kerran osoitti, että «kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen tehtävä on ennen kaikkea kollektiivitalouksien arttelimuodon lujittamisen ja kehittämisen tehtävä». Käytännössä kuitenkin yhä vielä jatkuu hyppääminen yli arttelimuodon, kollektivistien lehmien ja pienen karjan pakollinen yhteistäminen, kieltäytyminen antamasta rehuja kollektivistien yksityiskäytössä olevalle karjalle jne. Tätä puoluevastaista pakollisen yhteistämisen käytäntöä jotkut «teoreetikot» yrittävät tukea teorialla, että ainoan lehmän, pienen karjan, lintujen yms. yhteistäminen on kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestaan kasvattamisen ratkaiseva rengas. Puolueemme päälehti P r a v d a on oikein nimittänyt nämä teoriat «vasemmistolaiseksi» sekasotkuksi. Todellisuudessa on kollektivistijoukkojen sosialistisessa uudestaan kasvattamisessa ratkaiseva kollektiivitalouksien tuotannon lujittaminen, kollektiivitalouksien työn tuottavaisuuden kohottaminen, kollektivistien kasvattaminen uuteen tietoiseen työkuriin ja uuteen tuotantovälineisiin suhtautumiseen, kollektivistien tietoisuuden kehittäminen heidän ja kaikkien työtätekeväin etujen yhteysyyteen nähden, kollektiivitalouksien puhdistaminen kulakki-kapitalistisista aineksista ja aktiviston kasvattaminen «proletaarisen sosialismin hengessä».

Puolueen tehtävänä on edelleen kehittää ja lujittaa kollektiivitalouksien arttelimuotoa, «puolueen tehtävä on siinä, että jokaisella kollektivistilla olisi oma lehmä, pientä karjaa, lintuja» (keskuskomitean päätös maalisk. 26 p:ltä). Keskuskomitea on päättänyt: «On ehkäistävä kaikki kollektivistien lehmien ja pienen karjan pakollisen yhteistämisen yritykset, KK:n ohjeiden rikkomiseen syylliset on eroitettava puolueesta.» Oikeisto-opportunistit yrittävät vääristellä KK:n päätöstä maalisk. 26 p:ltä. Sentähden on rinnan «vasemmistolaisia» vääristelyjä vastaan käytävän taistelun kanssa välttämättä käytävä taistelua myös niitä vastaan, jotka yrittävät asettaa kollektiivitalouden tuotannon ja kollektivisteille jääneen yksityisen omaisuuden vastakkain, yrittävät käyttää kollektiivitaloutta hyväkseen yksityisen voiton tavoittelua varten ja muuttaa kollektiivitalouden apulaitokseksi yksityiselle taloudelle.

Kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellinen lujittaminen ei ole kamppailu, vaan kokonainen etappi kollektiivitalousrakennustyössä. Sentapaisille kuvitelmille, että kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellinen lujittaminen on kamppailu, on annettava isku, sillä niillä ei ole mitään yhteistä puolueen politiikan kanssa. Sen laatuiset kuvitelmat johtuvat sen seikan käsittämättömyydestä, että uuden sosialistisen tuotannollisen kurin luominen ja vanhojen tapojen ja tottumusten voittaminen vaativat pitkällistä, sitkeää, uutteraa työtä, vaativat järjestelmällistä taistelua kaikkia ja kaikenlaisia vanhan yhteiskunnan jätteitä vastaan, kulakkivaikutuksen jätteitä vastaan kollektiivitalouksissa, yksityisomistaja-pyrkimyksiä vastaan kollektivistien erinäisissä ryhmissä. Kapitalismin jätteiden hävittäminen

on historiallinen prosessi, joka kehkeytyy kiivaan luokkataistelun oloissa, kapitalististen jätteiden tehdessä epätoivoista vastarintaa. Luokkavihollinen (niinkuin Valdain tapaus, Dregeli ym. osoittavat) yrittää tunkeutua kollektiivitalouksiin ja ottaa niissä johdon käsiinsä asettaakseen kollektiivitaloudet valtiota vastaan ja saadakseen kollektiivitalouksien tuotannon luhistumaan. Täysikarvaiset opportunistit päästävät kulakkeja kollektiivitalouksiin, sulkevat silmänsä kulakkien toiminnalta, toivoen «kulakin kasvavan sosialismiin». Ilman päättävää, säälimätöntä taistelua opportunismia vastaan, oikeistovaaraa vastaan, joka on päävaara, ilman kollektiivitalouksien puhdistamista kulakki-kapitalistisista aineksista ei ole mahdollista järjestää kollektiivitalouksien tuotantoa ja luoda takeita kollektivistijoukkojen sosialistiselle uudestaan kasvattamiselle. «Vasemmistolaiset» vääristelijät, jotka käyvät käsiksi «kollektiivitalouksien rakennustyön probleemiin ei niin kuin rakentajat, vaan etupäässä niin kuin hallinnolliset määräilijät» (Stalin), jotka sentähden ylenkatsovat kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen luijttamisen tehtävää, hyppäävät yli arttelin — kollektiivitalouksien vallitsevan muodon tällä etapilla — sekä väheksyvät joukkojen alotteellisuutta ja kollektivistien omintakeista toimintaa, on säälimättömästi lyötävä, sillä he tekevät suoranaisia palveluksia kulakille ja hänen agentilleen, oikeisto-opportunistille.

«Arttelissa, jolla täytyy olla tuotantosuunnitelmansa ja tarkka luettelointi, talonpoika vähitellen tottuu suunnitelmallisen yhteistalouden oloihin» (neuvostojen VI edustajakokous). Kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestikasvattamisen välttämättömänä ehtona on kollektiivitalouksien tuotannon järjestäminen sosialistisen tuunnitelmallisen talouden eroittamattomana osana. Tuotantosuunnitelman muodostaminen kollektiivitalouksissa, kaikkien tuotantoprosessien suunnitteleminen, kollektivistijoukkojen totuttaminen suunnitelmallisuuteen, merkitsee, että viimemainitut yhä enemmän saavat tottumusta ja taitoa suunnitelmallisen talouden järjestämikollektiivitalouksien suunnitelmallisessä. Tärkeimpänä momenttina tuttamisessa on hankintasopimusten suorittaminen. Hankintasopimukset, joilla on molemminpuolisesti velvoittava luonne, määrittelevät kollektiivitalouden valtion taholta saaman avun sekä myöskin kollektiivitalouksien velvollisuudet sosialistista taloutta kohtaan.

Kollektiivitalouksien tavaratuotannon kohottaminen, kollektiivitalouksilla valtioon nähden olevien velvollisuuksien ensi kädessä täyttäminen, kollektiivitalouksien neuvostokauppa KK:n ja KKN:n päätösten perusteella «viljanhankintasuunnitelmasta v. 1932 sadosta», mikä kasvattaa kollektivisteissa tietoisuutta heidän etujensa yhteisyydestä kaikkien Neuvostoliiton työtätekevien etujen kanssa, ovat tärkeimpinä vipusimina kollektivistien uudestaan kasvattamisessa.

Suunnitelmallisen yhteistalouden järjestäminen, täydennyssuunnitelmien aikaansaaminen, kollektiivitalouksilla valtioon nähden olevien velvollisuuksien täyttäminen ja kollektivistien aineellisen elintason kohottaminen on mahdollinen vain ehdolla, että mobilisoidaan kollektivistijoukot taisteluun suunnitelman puolesta ja että jokapäiväiseen työskentelyyn juurrutetaan työn sosialistiset muodot. Sosialistisen kilpailun ja iskuruuden on oltava kollektiivitalouksien työn tuottavaisuuden kohoamisen ja samalla koko kollektiivitalouksien rakennustyön korkeammalle asteelle kohottamisen tehokkaana vipu-

simena. Työn oikea järjestäminen, joukkojen tempaaminen sosialistiseen kilpailuun ja iskuruuteen, niiden kasvattaminen sosialistisesti suhtautumaan kollektiivitalouden tuotantoon on mahdollista vain sillä ehdolla, että likvidoidaan monissa kollektiivitalouksissa vallitsevana olevat yksilövastuuttomuus ja tasajako. Ratkaisevana renkaana tähän nähden on tuotannollisten prikaatien järjestäminen KK:n helmik. 4 p:nä 1932 julkaisemaa päätöstä vastaavasti. Tuotannollisten prikaatien muodostaminen pysyvässä kokoonpanossa ja välttämättömien tuotantovälineiden sekä vakinaisen tuotantoalueen kiinnittäminen niille on kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen ja kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestaan kasvattamisen tärkeimpiä ehtoja. Tuotannollisen prikaatin suunnaton merkitys kollektiivisten työtottumusten kehittämisessä sisältyy siihen, että tällöin itse tuotantoprosessi yhdistää prikaatin jäsenet yhdeksi kokonaisuudeksi. Prikaati ei ole yksinkertaisesti joukko ihmisiä, vaan kollektiivi, joka on järjestetty määrätyn tuotannollisen tehtävän suorittamista varten, kollektiivi, jossa jokaisen jäsenen täytyy täyttää hänelle annettu työ, koska muussa tapauksessa prikaatin tehtävä kokonaisuudessaan ei voi tulla täytetyksi. Kaikenlaiseen prikaatien järjestämistä koskevain puolueen päätöksien halveksumiseen ja yrityksiin kiertää nämä päätökset muodostamalla alueellisia prikaateja, talo-prikaateja, prikaateja yhteiskunnallisen aseman mukaan (Kapshinkin piiri) yms. on suhtauduttava kuten ainakin puolueen politiikan opportunistiseen vääristelyyn kollektiivitalousrakennustyössä.

Vakinaisten tuotannollisten prikaatien muodostaminen, prikaatin tuotannollisen tehtävän määritteleminen, sen saattaminen jokaisen prikaatin jäsenen tietoon ja KK:n ohjeen, joka koskee työpäivien hinnoittelun kohottamista tai alentamista prikaatin työn tulosten mukaan, sovelluttaminen käytäntöön antavat mahdollisuuden likvidoida yksilövastuuttomuus ja tasajako ja kohottaa kollektiivitalouksien työn tuottavaisuutta.

Erikoinen merkitys on prikatiirien valinnalla etumaisten kollektivistien ja kollektiivitalouksien työnjohtajain keskuudesta, vankan tuotannollisen aktiviston muodostamisella, entisten batrakkien ja köyhien tuotannollisesti aktivisoimisella ja iskurien asettamisella batrakkien, köyhien ja keskivarakkaiden keskuudesta kollektiivitalouksien työn johtoon.

Kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen tehtäväin ratkaisemisen aineellisena perustana on kollektiivitalouksien varustaminen nykyaikaisella konetekniikalla, niiden teknillinen uudestaan varustaminen kone-traktoriasemain kautta. Kollektiivitalouksien merkitys suurina sosialistisina tuotantolaitoksina onkin siinä, että niissä on kaikki mahdollisuudet nykyaikaisen konetekniikan ja maatalous- ja karjanhoitotekniikan kaikkien saavutusten järkiperäiseen käytäntöön sovelluttamiseen maatalouden alalla. Kollektiivitalouksien varustaminen nykyaikaisella konetekniikalla perusteellisesti muuttaa koko maataloustuotannon prosessin, muuttaa työn luonteen, tekee sen teollisuustyön muunnokseksi. Kaupunkityöläisen korkeamman kulttuuritason ja hänen luokkatietoisuutensa huomattavalta osaltaan määrää juuri hänen työnsä luonne; sentähden maataloustyön muuttaminen teollisuustyön muunnokseksi merkitsee, että myöskin itse maataloustuottajain luonto tulee muuttumaan. Eristetystä, erillään olevasta tuottajasta talonpoika muuttuu sosialistisen yhteiskunnan tietoiseksi rakentajaksi.

Kollektiivitalouksien teknillisessä uudestaan varustelussa on ratkaiseva

merkitys kone-traktoriasemilla, jotka johtavat kollektiivitaloudet nykyaikaisen konetekniikan tielle. Konetraktoriasemat johdonmukaisesti sosialistisina tuotantolaitoksina, jotka järjestävät kollektiivitalouksien tuotannon, ovat tärkeimpänä vipusimena kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen tehtäväin ratkaisemisessa ja kollektivistien kasvattamisessa sosialistisesti suhtautumaan yhteiskunnalliseen tuotantoon. Työn järjestäminen kollektiivitalouksien tuotannon kaikilla alueilla, uusien tietoisten sosialismin rakentajain kaaderien muodostaminen, ammattitaidon kohottaminen maataloustuotannossa ja kaikkien nykyaikaisen maanviljelys- ja karjanhoitotekniikan saavutusten juurruttaminen maatalouteen ovat kone-traktoriasemain keskeisimpiä tehtäviä.

Suurta osaa kollektivistien sosialistisessa uudestaan kasvattamisessa esittää työ kulttuuri- ja elinolojen alalla. Kulttuurilaitosten kehittäminen (kurssit, kollektiivitalous-yliopistot, lastenhuoltolat ja yhteisruokailun järjestäminen varsinkin kylvöjen aikana) on työn tuottavaisuuden kohottamisen ja työvoimavarastojen parhaimman hyväksikäytön välttämätön ehto.

Siis kollektiivitalouksien saattaminen kone-traktoriasemain toimintapiiriin, kollektiivisen työn järjestäminen, kollektiivitalouksien teknillinen uudestaan varustaminen kone-traktoriasemain kautta, kollektiivisen työn järjestäminen, työn sosialististen muotojen juurruttaminen maatalouteen, kollektiivitalouksien alotteellisuuden ja omintakeisen toiminnan kehittäminen — siinä ovat kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestaan kasvattamisen päävipusimet.

«Sosialismin uudet menestykset työväenluokka turvaa vain taistelussa kapitalismin jätteitä vastaan, säälimättömästi murtamalla kuolevien kapitalististen ainesten vastarinnan, voittamalla porvarilliset ja pikkuporvarilliset ennakkoluulot työtätekevien keskuudessa ja tehden hellittämättä työtä heidän sosialistisesti uudestaan kasvattamisensa alalla» (XVII puoluekonferenssi).

Kollektivistijoukkojen sosialistisessa uudestaan kasvattamisessa proletariaatti nojautuu iskuri-kollektivisteista, sosialistiseen kilpailuun osallistuvista, prikatiireista yms. muodostuvaan kollektiivitalous-aktiivistoon. Sentähden KK päätöksessään helmik. 4 p:ltä pitää puolue- ja kollektiivitalousjärjestöjen tärkeimpänä poliittisena tehtävänä työtä «aktiviston nostattamisen ja kasvattamisen» alalla.

XVII puoluekonferenssi alleviivaa, että «vastaisuudessakaan ei vielä ole vältettävissä luokkataistelun kärjistyminen erinäisinä ajankohtina ja varsinkin erinäisissä piireissä ja sosialistisen rakennustyön erinäisillä aloilla, mikä samalla korostaa sitä seikkaa, että ei ole vältettävissä porvarillisen vaikutuksen säilyminen ja muutamissa tapauksissa lisääntyminenkin erinäisissä työtätekevien kerroksissa ja ryhmissä, että ei ole vältettävissä se, että vielä pitkän aikaa proletariaatille vieraita luokavaikutuksia tunkeutuu työläisten ja jopa puolueenkin keskuuteen. Sen vuoksi puolueen tehtävänä on lujittaa proletariaatin diktatuuria ja edelleen kehittää taistelua opportunismia ja varsinkin oikeisto-syrjäviettymystä vastaan, joka on päävaara tällä asteella.»

Luokkataistelu on erikoisen terävä maaseudulla, missä toinen viisivuotissuunnitelma asettaa meidän eteemme kollektivisoimisen ja kapitalistis-

ten ainesten lopullisen likvidoinnin tehtävät, missä kollektiivitalouksisssa vielä on elinvoimaisia yksityisomistuksellisia jätteitä, jotka muodostavat tukikohdan kulakkivaikutusten tunkeutumiselle. Kollektivistijoukkojen sosialistinen uudestaan kasvattaminen on mahdollinen vain luokkataistelun kulussa, taistelussa joihinkin kollektiivitalouksiin tunkeutuvia kulakkiaineksia vastaan, taistelussa kulakkivaikutuksia vastaan kollektiivitalouksissa, taistelussa erinäisten kollektivistiryhmien yksityisomistajapyrkimyksiä vastaan. Kollektivistijoukkojen sosialistinen uudestaan kasvattaminen on luokkien hävittämisprosessin tärkeimpänä aineksena, mutta «l u o k k i e n h ä v i t t ä m i n e n p r o l e t a r i a a t i n k i i v a a l l a l u o k k a t a i s t e l u l l a — sellainen on Leninin määritelmä» (S t a l i n).

Kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestaan kasvattamisen järjestäjinä ja johtajina ovat maaseudun puoluejärjestöt. Sentähden puoluejärjestöjen edelleen kasvaminen etupäässä neuvostotilojen ja kone-traktoriasemain työläisiin ja etumaisiin kollektivisteihin nojautuen, puoluesolujen lujittaminen ja puoluetyön voimistaminen kollektiivitalouksien prikaateissa ovat tärkein rengas puoluevaikutuksen voimistuttamisessa kollektivistijoukkoihin. Kollektivistijoukkojen sosialistisessa uudestaan kasvattamisessa on suunnaton merkitys puoluevalistuksella maaseudulla, nuorien puoluekaaderien kommunistisella kasvattamisella ja heidän vallankumouksellisen valppautensa kohottamisella luokkavihollisen ja sen asioimiston — opportunismin ja varsinkin oikeisto-opportunismin — hyökkäyksiin nähden.

Kommunisteilla maaseudulla on edesvastuullinen työ proletariaatin suuren historiallisen tehtävän — kapitalististen ainesten ja luokkien yleensä likvidoinnin, kapitalismin jätteiden taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa voittamisen ja maan kokotyötätekevän väestön tietoisiksi ja aktiivisiksi sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi muuttamisen — toteuttamisessa.

H. SAKS

Kansallisdemokratismia vastaan.

BOLSHEVISMIN taistelua kansallisuuskysymyksessä proletariaatin taistelun kaikissa vaiheissa on käyty kahdella rintamalla: kansallisuuksien sortoa ja orjuuttamista vastaan vallitsevan (sortavan) kansallisuuden porvariston taholta ja sorretun kansallisuuden kansallista porvaristoa vastaan, joka on pyrkinyt vieroittamaan sorretun kansallisuuden proletariaattia taistelusta proletariaatin yleisten luokkatehtävien puolesta sekä siten alistamaan proletariaatin luokkaedut omille kansallisille pyyteilleen.

Kansallisuuksien- ja kansallisen liikkeen kehityksen neuvostokausi eroaa kapitalismista ja sen viimeisestä asteesta, imperialismista siinä, että se on kapitalismin hävittämisen ja kansallisen sorron likvidoinnin kausi, «jolloin kysymys vallitsevista ja alistetuista kansallisuuksista, siirtomaista ja emämaista väistyy historian arkistoon, jolloin eteemme astuu RSFSR:n alueella kansallisuuksia, joilla on samanlaiset oikeudet ja samanlainen mahdollisuus kehittyä eteenpäin, mutta jotka taloudellisen, poliittisen ja kulttuurisen takapajuisuutensa takia ovat säilyttäneet jossain määrin historiallisesti-perinnäistä eriarvoisuutta.» (Stalinin puheesta NKP(b):n X edustajakokouksessa).

Neuvostokaudella (varsin kärjisty-

neenä sosialismin kehitetyn hyökkäyksen kaudella koko rintamalla ja taistelussa kahden järjestelmän välillä) taistelu puolueen päälinjan puolesta kansallisuuskysymyksessä on taistelua isovenäläistä shovinismia ja paikallista natsionalismia vastaan.

Isovenäläinen shovinismi, joka on entisen isovenäläisen (sortavan) kansallisuuden kuoleentuvien luokkien pyrkimystä palauttaa niiden Lokakuun vallankumouksessa menettämät etuoikeudet, on tällä etapilla päävaarana, sillä «isovenäläiseen shovinismiin kallistumisen olemuksena on pyrkimys sivuuttaa kielen, kulttuurin ja elinolojen kansalliset eroavaisuudet, pyrkimys valmistella kansallisten alueiden ja tasavaltain likvidointia, pyrkimys horjuttaa kansallista tasaarvoisuutta ja riistää puolueen politiikalta arvovalta toimikoneiston, lehdistön, koulun ym. valtion ja yhteiskunnallisten järjestöjen kansallistamisessa.» (J. Stalin, selostus puolueen XVI edustajakokouksessa).

On selvää, että siksi juuri meidän pitääkin tätä syrjävirtausta «joka tapauksessa kaataa molemmin käsin, sillä muuten meitä uhkaa vaara menettää aikaisemmin sorrettujen kansojen, työläisten ja talonpoikain luottamus, vaara menettää yhteys näiden kansallisuuksien ja venäläisen proletariaatin välillä ja siten uhkaa meitä vaara, että diktatuurijärjestelmäämme tulee jonkinlainen halkeama.» (Edellä mainittu Stalinin selostus).

Isovenäläisen syrjävirtauksen rinnalla kasvaa paikallinen natsionalismi, joka on «enemmän sorretun kansallisuuden kuoleentuvien luokkien tyytymättömyyttä proletariaatin diktatuurikomentoon, heidän pyrkimystään sulkeutua kansalliseksi valtioksi ja toteuttaa siellä luokkaherruutensa.» (Edellä mainittu Stalinin selostus).

Paikallisen natsionalismin olemuksena on luokkaristiriitojen hämääminen ja kieltäminen kasallisuuden sisällä. Tämä syrjävirtaus on vähemmän röyhkeä ja on se jossakin määrin pyrkimystä puolustautua isovenäläistä shovisnismia vastaan, mutta kiivaassa luokkataistelussa Neuvostovallan sisällä, jolloin kitketään pois kapitalismin juuret kaikilla taloudellisen, poliittisen ja ideologisen rintaman aloilla ja varsinkin kahden järjestelmän — sosialistisen ja kapitalistisen — välisessä kärjistyneessä taistelussa erinäisillä aloilla paikallinen natsionalismi eli kansallinen demokratismi kasvaa vastavallankumoukselliseksi voimaksi, joka suuntaa kärkensä proletariaatin diktatuurin perusteita kohti. Samoin kuin trotskilaisuudesta sosialismin kehitetyn hyökkäyksen kaudella tuli kansainvälisen vastavallankumouksen etujoukko, samoin kansallis-demokratismista on tullut rajantakaisen kansallisuutensa fasismin asioimisto Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Sellainen oli vuonna 1928 «Ukrainan vapautuksen liitto», joka asetti tarkoitusperäkseen «demokraattisen Ukrainan pystyttämisen Puolan fasismin avulla ulkoapäin ja tuholaisteoriain avulla sisältäpäin. Sellainen oli myöskin (hvyileismi) Ukrainan kaunokirjallisuudessa, mikä propageerasi yhtenäistä (luokatonta) ukrainalaista kulttuuria ja kahden kulttuurin — maalaiskulttuurin puhtaana ukrainalaisena kulttuurina ja kaupunkilaiskulttuurin «isovenäläisenä» — välistä taistelua. Ei ole vaikea käsittää, että tässä kansallisen kulttuurin verhossa, joka ilmenee maalaiskulttuurin asettamisena vastakohdaksi kaupunkilaiskulttuurille, joista edellistä nimitettiin ukrainalaiseksi ja jälkimäistä isovenäläiseksi, piilee selvä natsionalismi ja Ukrainan porvariston taistelu Ukrainan sisällöltään proletaarisen kulttuurin voittokulkua vastaan, mikä kulttuuri kehittyy kansallisena ainoastaan muodoltaan.

Kansallisten ristiriitojen kieltäminen kansallisuuden sisällä ja varsin-

kin maaseudun jakautuminen kerroksiin on ollut valkovenäläisen kansallisdemokratismin sisältönä. Tämän kansallisdemokratismin määritteli Valko-Venäjän kommunistinen puolue Puolan fasismin asioimistoksi Neuvostoliitossa.

Yhtenäisen kansallisuuden (luokattoman) propageeraaminen ja proletariaatin hegemonian kieltäminen on ollut Viron kansallisdemokratismin perusväitteenä.

Mistä johtuu, että kansallisdemokratismi monien läntisten kansallisuuksien keskuudessa on muuttunut vastavallankumouksen aktiiviseksi voimaksi Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen keskuudessa?

Se johtuu ensiksikin siitä, että tuloksena puolueen leniniläisen kansallisuuspolitiikan oikeellisuudesta meillä on näiden kansallisuuksien työtätekevien joukkojen taloudellinen, poliittinen ja kulttuurinen elämä tavattomasti vaurastunut, että kollektivisointi ja sen pohjalla kulakiston luokkana likvidointi kansallisella maaseudulla on suuresti menestynyt.

Toiseksi kapitalistisessa maailmassa on rinnakkain fasistisia ja puolfasistisia kansallisia valtioita: Puola (jonka alueella asuu myöskin ukrainalaisia ja valkovenäläisiä), Latvia, Viro ja Suomi. Näiden valtioiden fasistinen ja sosialifasistinen porvaristo (ja niiden välityksellä myöskin suuret imperialistiset rosvot) koettavat tyydyttää kiihkoaan maailman proletariaatin isänmaata vastaan, kuoleentuvien luokkien — kansallisen kulakiston ja nepmannilaisten kaupunkilaisjätteiden — välityksellä. Rajantakaisen kansallisen fasistuvan porvariston ja Neuvostoliiton loppuaan kohti kulkevan kansallisen porvariston (kansallisen kulakiston) välillä on erottamaton keskinäinen yhteys, toinen toisensa kannattaminen, molemminpuoliset palvelukset ja toistensa avustaminen. Ne muodostavat aatteellisen kokonaisuuden.

Tämä juuri kasvattaakin kansallisdemokratismin vastavallankumouksellista olemusta ja sen erikoista vaarallisuutta aikana, jolloin ratkaistaan kysymys «kuka kenet» sosialismin eduksi Neuvostoliitossa ja jolloin suunnattomasti kasvaa imperialistisen intervention vaara, joka kohdistuu maailman proletariaatin isänmaata vastaan. Erikoisen raivokkaana ilmeni Neuvostoliiton kansallisen kulakiston ja Suomen porvariston välinen yhteys ns. Inkeri-kamppailussa, jonka panivat toimeen Suomen papit ja fasistisoituva porvaristo kollektivisointia vastaan vuonna 1931. Murhat, joita valkokaartilaisagentin johdolla Viron kulakisto pani toimeen Krestetskin piirissä kohdistaen ne kollektivisoinnin aktivisteihin, tovereihin Kiivaseen ja Soriniin sekä kymmenet samanlaiset tapaukset todistavat sitä samaa.

Kansallinen kulakisto on kansallinen perusta, jonka pohjalla Suomen, Viron, Latvian, Puolan ym. fasismi ja sosialifasismi pyrkivät ulottamaan vaikutuksensa näiden kansallisuuksien työtätekeviin joukkoihin. Sentähden kansallisdemokratismi, joka propageeraa yhtenäisen kansallisuuden aatetta ja piilottaa kulakin kansallisella maaseudulla, on fasismin asioimisto ja sen yhteiskunnallisen pohjan muodostaa kansallinen kulakisto.

Fasismin ja imperialistisen intervention asioimistona Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen keskuudessa kansallisdemokratismi muodostaa kokonaisen mielipiteiden järjestelmän ja suorittaa se tuholaistyötänsä marxilaisuuden ja leninismin verhossa sekä on siten kaikkein hiotuin fasismin ja sosialifasismin ase työväenluokan keskuudessa.

Oikeisto-opportunistiset aatteet ilmenevät kansallisdemokratismin järjestelmässä loogilliseen loppuunsa kehitettyinä, jolloin ne sulautuvat yhteen trotskilaisuuden, sosialifasismin ja tuholaisryhmittymien kanssa sekä ovat täysin muodostunut vastaval-

lankumouksellinen mielipiteiden järjestelmä.

Kansallisdemokraattisten mielipiteiden järjestelmässä on sangen paljon vivahduksia ja muunnoksia eri kansallisuuksien keskuudessa, riippuen siitä, missä konkreettisissa oloissa ja ympäristössä ilmenee sen tai tämän kansallisuuden proletariaatin luokkataistelu, mutta niiden yhteisenä piirteenä on luokkaristiriitojen kieltäminen kansallisuuden keskuudessa siinä tai tässä muodossa.

Tarkastelemme lyhyesti virolaisen kansallisdemokratismin mielipiteiden järjestelmää.

Virolaisen kansallisdemokratismin mielipiteet asiallisesti eivät sisällä mitään periaatteellisesti uutta, vaan ovat tunnetun Bauer-Rennerin kansallisuutta ja kansallisuuksien kulttuurista autonomiaa koskevien oppien kertaamista nykyaikaisessa muodossa, jotka opit olivat ominaisia ennen sotaa Bundille ja Venäjän menshevikeille. Sen sijaan että he historiallisesti ja luokkakannalta uhrautuisivat kansallisuuskysymyksen ratkaisuun, asettavat he kansallisuuden ja kansalliset edut luokkaetujen yläpuolelle.

Virolaisen kansallisdemokratismin katsantokantojen perustana, sen lähtökohtana, on virolaisen maaseudun luokkajakautumisen kieltäminen, kulakiston ja sen vastavallankumouksellisen merkityksen hämääminen kansalaissodassa sekä Valko-Viron fasistisen porvariston julkinen puolustaminen saattamalla sen osuuden supistumaan pelkäksi imperialismin käskyläiseksi, jolla ei ole omaa luokkatahtoa.

«Virossa talonpojat, siirtyessään koneelliseen maanviljelykseen, ovat kokonaan syrjäyttäneet batrakit ja ryhtyneet itse tekemään työtä. Syrjäytetyt batrakit ja kartanotyöläiset siirrettiin Venäjän laajoille aroille, missä he raataen yötä päivää ahkeruutensa, kestäväisyytensä ja työteliäisyytensä takia ovat voineet nostaa taloutensa korkeammalle venäläisen talonpojan taloutta.»*) Näin sanotaan kansallisdemokratismin teoreetikkoja kaikissa teoksissa: «Me tunnemme Venäjän hallituksen (puhe on neuvostohallituksesta — H. S.) mielipiteen. Talonpoikaisto jaetaan kolmeen ryhmään: köyhät, keskivarakkaat ja kulakit, mutta virolaiset siirtolaiset lasketaan kuuluviksi toiseen eli keskivarakasten ryhmään.*)

Julistaen virolaisen siirtolaisen taloudellisen ja kulttuuritason korkeammaksi kansallisdemokratismi kuitenkin olettaa, että se on saavutettu «itsensä riiston» eli «työteliäisyyden, kestävyyden ja ahkeruuden» avulla. Kuten näkyy, ei ole riistoa siellä, missä virolainen kulakki sekä tsaarin, että neuvostojen aikana osoitti erityistä joustavuutta verrattain korkean kulttuuritasonsa vuoksi. «Virolaisen talonpojan (Lue: kulakin) työteliäisyyttä» ylistetään jatkuvasti virolaisessa kaunokirjallisuudessa aina vuoteen 1930 asti, jolloin kansallisdemokratismi nujerrettiin ja karkoitettiin kaunokirjallisuudesta.

Kansallisdemokratismin teorian mukaan ei siis Virolaisella maaseudulla ole kulakkeja, vaan ainoastaan yhtenäinen työtätekevä talonpoikaisto, mutta suotta eivät kansallisdemokraatit kiellä maaseudun luokkajakautumista. Kulakin olemassaolon hämääminen on teoreettisena edellytyksenä saman kulakin kohottamiselle viattomalla «keskivarakkaan talonpojan» nimellä johtavaan asemaan vallankumouksessa ja proletariaatin diktatuurin yhteiskunnalliseksi perustaksi. «Neuvostotasavallan perustaksi, täysiä oikeuksia nauttivaksi kansalaiseksi on tunnustettu köyhä ja keskivarakas talonpoikaisto» ja «virolaiset siirtolaiset ovat keskivarakkaita...

*) Kaikki lainaukset ovat J. Palvadren vironkielisestä ja v. 1920 julkaistusta kirjoituksesta "Viron työtätekevät Venäjällä".

vallitsevaksi kerrostumaksi tunnustettuja ja poliittisesti ei heillä vallitsevana luokkana voi olla ristiriitoja»*)

Aivan selvää on, että tässä hyökätään leninismin pääperustaa — oppia proletariaatin diktatuurista — vastaan.

Talonpoikaiston hegemonian tuholaisteoria «punoutuu kiinteästi yhteen kansallisdemokratismin uskonnonvastaisen toiminnan kanssa, mikä ilmenee kondratjeviläisyyden kanssa yhteydessä olleen Ludvikin (Pohjois-Kaukaasiasta) vastavallankumouksellisten mielipiteiden esittämisenä ja niiden agitationa». (Leningradin kaupungin NKP(b):n KK:n aineistosta).

Lähtien virolaisen maaseudun luokkajakautumisen kieltämisestä ja pitäen talonpoikaistoa vallankumouksen johtavana tekijänä kansallisdemokraatit samalla kieltävät luokkataistelun olemassaolon maaseudulla. Tietysti kansallisdemokratismi ei voi kieltää virolaisen kulakiston yleisesti tunnettua vastavallankumouksellisuutta, mikä kulakisto kansalaissodan kaudella osallistui Balahovitshin ja Judenitshin valkoisten rosvojoukkojen toimintaan, useihin paikallisiin kapinoihin, valkovirolaisten rykmenttien hyökkäykseen v. 1919 Krasnaja Gorkaa vastaan jne, mutta, nähkääs neuvostovalta oli syyssä siihen, sillä «järjestämättömät pakko-otot sysäsivät virolaiset siirtolaiset väliaikaisesti vastavallankumouksellisten leiriin, mutta vallitsevana luokkana sillä ei voi olla ristiriitoja.»*) Kalishen asemalla, Krasnaja Gorkan luona, Pihkovassa ym paikoissa valkovirolaiset rykmentit taas hirttivät ja raa'asti hävittivät sen tähden, että ilkeä englantilainen käski.

Ei voi inhottavammin ja hillittömämmin puolustaa omaa kansallista porvaristoansa ja kieltää luokkataistelua. Talonpoikaiston luokkajakautumisen vastavallankumouksellinen kieltäminen ja talonpoikaiston korottaminen vallankumouksen johtavaksi tekijäksi käyvät yhteen sosialifasistisen luokkien- ja luokkataistelun teoriain kanssa. Asiallisesti kansallisdemokratismi kieltää Lokakuun vallankumouksen ja proletaarisen vallankumouksen yleensä esittäen kaiken sen pelkkänä hallituksen vaihtumisena, vallan siirtymisenä eikä porvariston valtiokoneiston murskaamisena.

«Valta siirtyi lokakuun 27 päivänä «kuittia vastaan» väliaikaisen hallituksen käsistä Viron neuvostojen käsiin. Väliaikaisen hallituksen edustaja Virossa ja Viron neuvostojen edustaja laativat luovutuskirjan vallan siirrosta ja vastaanotosta. Tämä asiakirja allekirjoitettiin ja valta oli siirtynyt neuvostojen käsiin» (J. Palvadre. Fasismi Virossa. V. 1931). Ensinkään ei ymmärretä sitä, että valta siirtyi neuvostojen käsiin kaduilla proletariaatin ja porvariston välillä käydyissä taisteluissa ja ettei valtaa siirretty millään asiakirjalla.

Samanlaisia lemuavia lainauksia voitaisiin Viron kansallisdemokratismin terävä-älyisistä «teoreettisista» mietiskelyistä esittää kokonaisen kasan, luokista ja luokkataisteluista, joilla selittelyillä he koettavat vetää alas historiallisen, taiteellisen ja oppikirjallisuuden kaikki renkaat.

Käsittelemme vielä erästä varsin kuvaavaa seikkaa, joka paljastaa kansallisdemokraattisten teoriain koko vaarallisuuden, erikoisesti imperialistisen ja Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn interventiovaaran uskomattoman kasvun aikakaudella, nimittäin «siirtomaa-teoriaa», mikä sisältää sen väitteen, että Viro kansallisdemokraattisen «opin» mukaan on imperialististen valtioiden siirtomaa, missä kansallinen porvaristo (Viron fasismi) on vallankumouksellinen voima sillä siirtomaaporvaristona sillä on ristiriitoja porvarillisen emämaan kanssa.

Tämä tuholaisteoria esitetään työväenluokalle historian naamioimana.

---

*)J. Palvadre — sama kirjoitus.

Osoittaahan historia Viron siirtomaaksi, sillä: «Koko Viron suurenmoinen kapinayritys valloittajia vastaan v.v. 1343—45 kukistettiin preussilaisten sotajoukkojen avulla. Virosta tuli Preussin siirtomaa.

Muutamien sotien vaikutuksesta siirtyi Viro v. 1595 kokonaan Ruotsin vallan alaiseksi ja Ruotsin haltuun siirtyi v. 1629 myöskin Liivinmaa. Virosta tuli Ruotsin siirtomaa.

Ruotsin siirtomaana ei Viro joutunut kauan olemaan. Kiivaan taistelun jälkeen Venäjän nuori keisarikunta valtasi v. 1710 Viron ja Liivin sekä Uudenkaupungin rauhassa v. 1721 jo lopullisesti liitti Viron itseensä».*)

Viro on siis ollut siirtomaana koko historiallisen ajan. Se oli siirtomaa myöskin v. 1905, imperialistisen sodan aikana, kansalaissodan aikana v.v. 1918—20 jne.

Emme käy liioin väittelemään siitä, missä määrin Viro, Suomi ym. tsaari-Venäjän rajamaat olivat siirtomaita, vaikka hyvin tiedämmekin, että niitä ei voi samaistuttaa siirtomaiden kanssa sanan täydessä merkityksessä, mutta meidän on selvästi vastattava kysymykseen, ovatko reunavaltiot ja niiden mukana Viro nykyäänkin siirtomaita, sillä tämä on äärettömän tärkeä kysymys tämän päivän luokkataistelukysymysten ratkaisulle. Kansallisdemokraatit vastaavat ilman mitään ehtoja myöntävästi: «Porvarillinen Viro syntyikin imperialististen valtioiden siirtomaana ja sen tähden ei sillä voi olla omaa itsenäistä politiikkaa. Se asetti kansanpuolueenkin (fasistisen kansanpuolueen. — H. S.) yhtenäiseen Viron neuvostovastaisten puolueiden riviin.»**)

Tällä kannalla kieppuukin kansallisdemokratismi myöhemmissä poliittisissa johtopäätöksissään. Virossa ei ole neuvostovastaista voimaa. Kaikki porvarilliset puolueet, myöskin fasistiset ja sosialifasistiset, ovat tavalla tai toisella ristiriidassa «riippumattoman» Viron kanssa, mikä on ulkoapäin Englannin ja Ranskan pakoittamana syntynyt; porvaristo on vallankumouksellinen voima ja kommunistisen puolueen tulee «asettua työväenluokan johtoon, kaupunkien ja maaseudun työtätekevien joukkojen kansallisen ja yhteiskunnallisen vapautuksen johtoon.»

Tämä työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston tietoisuuden inhoittava pimittäminen on fasistien ja sosialifasistien yhteiskunnallinen tilaus: Tällainen «siirtomaa-teoria» pyrkii hämäämään ja piiloittamaan Viron proletariaatin todellisen vihollisen — oman kansallisen porvaristonsa — ja asettamaan sen tilalle jonkinlaisen ilkeän englantilaisen, joka «pakoittaa» Viron porvariston ampumaan satoja ja kymmeniä parhaita työväen asian puolesta taistelijoita.

«Siirtomaa-teoria» on selvää tuholaisuutta ideologisella rintamalla riippumatta siitä, propageeraavatko kansallisdemokraatit sitä tietoisesti vaiko tiedottomasti. **Se on imperialistisen intervention valmistelun salaamisen ja hämäämisen teoria.**

Täydellisessä sopusoinnussa esitetyn teoreettisen kannan kanssa ovat Viron kansallisdemokraattien organisatiokäytäntöä koskevat mielipiteet, jotka täydelleen sulautuvat yhteen vastavallankumouksellisen trotskilaisuuden ja yleensä keskustalaisuuden kanssa. Sen organisatoorisen käytännöllisen työn pohjana on proletariaatin yhtenäisen keskitetyn puolueen kieltäminen, puolueen asettaminen joukkojen ja johtajat puolueen vastakohdaksi. Kuten näkyy, kielletään tässä bolshevistisen puolueen rakenteen pääperiaate. Riittää seuraava puolueen rakennetta koskeva lainaus Viron kansallisdemokraattien «teorioista» päästäkseen käsitykseen heidän koko teoreettisesta hataruudestaan: «Henkilökohtainen auktoriteetti

*) J. Palvadre. Fasismi Virossa. V. 1931.
**) J. Palvadre. Fasismi Virossa. V. 1931.

ei voi sietää joukon auktoriteettiä. Hallinnollisen diktatuurin auktoriteetti alituiseen kieltää joukkojen auktoriteetin, sillä nämä kaksi auktoriteettia, vaikkapa samankin puolueen, ovat keskenään suoraan ristiriitaisia. Hyvä on hallita, mutta huonoa on hallitsevan työskennellä joukkojen keskuudessa, missä valvotaan jokaista hänen askeltaan. Puoluejoukkoja on hyvä käyttää persoonallisiin tarkoituksiin, kun joukkojen itsenäisyys uinahtaa.»*)

Tällainen trotskilainen jaarittelu yritti vielä v. 1931 paikotellen tunkeutua työväen keskuuteen.

Sellainen on Viron kansallisdemokratismin poliittinen kanta. Se osoittaa selvästi sen tehtävän Viron fasismin asioimistona Neuvostoliiton työtätekevien joukkojen keskuudessa. Aivan selvää on, että taistelun kansallisdemokratismia vastaan pitää olla tällä asteella kaikkien vähemmistökansallisuuksien työtätekevien päätehtävänä. Kansallisdemokratismi, joka on fasismin ja sosialifasismin ovela asioimisto, pitää murskata.

NKP(b):n, Kominternin ja kommunististen puolueiden johdolla tämä tehtävä suoritetaan.

STETSKI

Yksinkertaistamisesta ja yksinkertaistajista.

VIIME vuosien aikana on marxilais-leniniläinen teoria valloittanut yhä uusia asemia. Materialistisen dialektiikan metoodi tulee yhä laajemmalti sovelletuksi. Tätä osoittaa se harrastus, se pyrkimys materialistisen dialektiikan omaksumiseen, mikä on havaittavissa neuvostomaan tieteellisen työn tekijäin keskuudessa. Tieteellisen työn tekijäin kääntyminen materialistisen dialektiikan puoleen on merkitykseltään valtava tosiasia.

Mutta tässä liikkeessä materialistisen dialektiikan omaksumisen puolesta, yrityksissä sovelluttaa sitä tieteen eri aloilla kertyy arvokkaan ohella myös paljon tarpeetonta, paljon kaikenlaista kuonaa, paljon rojua ja kaikenlaista vääristelyä, joka pitää jyrkän päättävästi laasta pois.

Useissa tapauksissa käy tämä taistelu materialistisen dialektiikan puolesta tyyten toisia teitä kuin sen pitäisi käydä, se ottaa toisinaan pelkästään sanahelinän, muodollisen deklaratiivisen luonteen. Materialistisen dialektiikan propagandan ja taistelun sen soveltamisen puolesta typistävät eräät toverit pelkäksi dialektisten taikka marxilais-leniniläisten etikettien ja kylttien liimailuksi tiedon eri aloille. Näitä ilmiöitä ei voi sanoa muuksi kuin vulgärisoimiseksi.

Suotta mennä pitkälle tosiasioita hakemaan. Kuvauksia voidaan löytää monista tieteellisistä aikakauslehdistä, tieteellisten yhdistyksien toiminnasta.

Ei ole kauan siitä kun reima ja rohkea toveri Popovjan teki moskovalaisten kirurgien kokouksessa selostuksen aiheesta «marxismi ja kirurgia», selostuksen, jossa ei ollut marxismia eikä kirurgiaa; muuan tekniikan teoreetikko kirjoitti artikkelin **Polttomoottorin dialektiikka,** ja marxilaisten teknikkojen yhdistyksessä kuultiin selostukset: «synkronisen koneen dialektiikka», «laatuteräksien dialektiikka»; aikakauslehti **Sukupuoli- ja ihotautien neuvostollinen tie-**

*) J. Palvadre. Viron työtätekevät Venäjällä.

donantaja ottaa tehtäväkseen «asettaa dialektisen materialismin kannalta kaikki valaisemansa kysymykset» (s.o. sukupuoli- ja ihotautikysymykset), (aie on kieltämättä vallan hämmästyttävä); samaan tapaan julistetaan myös «kulkutauti- ja mikrobiologiaopin aikakauskirjaa» ja useita muita erikoisalojen aikakausjulkaisuja.

Aikakauslehti **Marxilais-leniniläisen luonnontieteen puolesta** antaa tunnussanat: «puoluekannan puolesta matematiikassa», «marxilais-leniniläisen teorian puhtauden puolesta kirurgien alalla». Konerakennus- ja metallinjalostusalan tieteellisen tutkimuslaitoksen äänenkannattajassa kirjoittaa tov. S. I. Gubkin yhtään epäröimättä artikkelin **Marxilais-leniniläisestä teoriasta pajatöissä** (!) ja siinä sanotaan: «Pitää muistaa, että **yhtään ainoaa teknoloogista prosessia meidän oloissamme ei saa ottaa käytäntöön ilman riittävää marxilaista perustelua,** samaten ei yhtään konetta saa pystyttää, sitäkin vähemmän tilata ulkomailta» (ilman tuota marxilaista perustelua). Kirjoittaja valittaa, että tässä suhteessa ovat asiat erikoisen heikosti «paja- ja prässäystuotannon alalla. Tässä työskennellään paitsi ilman marxilais-leniniläistä perustelua, usein jopa ilman vähänkään loogillista (puhumattakaan tieteellisestä) prosessin perustelua».

Mikä vahinko, että kirjoittaja ei ole aikaisemmin ilmoittanut tov. Ordshonikidselle tuota mullistavaa keksintöään! Onhan sitä jo ennätetty kokonainen pjatiletka (joka toki oli vankan marxilaisesti perusteltu) työskennellä masuuneilla, marttiniuuneilla ja pajoissa vaikkei olekaan tunnettu **«teknoloogisen** prosessin marxilais-leniniläistä perustelua». Toivottavaa olisi, että artikkelin kirjoittaja mahdollisimman pian antaisi perustelun edes pajatyötä varten, sillä muutoin saattaa vielä toinenkin pjatiletka mennä ilman näitä «perusteluja».

Tällaisia esimerkkejä voitaisiin esittää hyvin paljon. Niiden sisältö on se, että ihmiset, joilla on perin kaukainen käsitys erikoisalastaan ja sitäkin kaukaisempi käsitys dialektiikasta, yrittävät aivan kevytmielisesti käytellen oppisanoja dialektiikka ja marxismi-leninismi yhdellä sivalluksella «aseistaa uudelleen» koko tieteen. Tulokseksi saadaan tietysti vain naurettava ja typerä anekdootti, vain dialektiikan häpäiseminen, eikä mitään muuta.

Mikään ei ole pahemmin ristiriidassa todellisen marxilaisen dialektiikan kanssa kuin tämänlaiset yritykset. Tämän dialektiikan perusväittämiähän on se, että «ei ole abstraktista totuutta, totuus on aina konkreettinen».

Eiköhän ole suurin rikos tätä vastaan se, kun varataan muutama sitaatti ja yksi tai pari väitettä «vastakohtien yhteydestä» ja «määrän muuttumisesta laaduksi», ja niillä yritetään «uudelleen aseistaa» mikä tiedon ala tahansa? Eikö ole pilkan tekoa dialektiikasta pyrkimys tehdä siitä kaikkialla pätevä tiirikka, joka (yhden taikka parin yleisväittämän muodossa) muka antaa mahdollisuuden avata kaikki salakammiot ja ovet millä tiedon alalla tahansa.

Ei, materialistinen dialektiikka ei ollenkaan ole mikään ihmeitä tekevä kaava, jota vakuuttaen toistelemalla ilman enempää työtä ja vaivaa saadaan avain kaikkiin luonnon salaisuuksiin, kaikkien erikoisalojen omaksumiseen kirurgiasta suutarinammattiin saakka.

Nimenomaan materialistisen dialektiikan perustanlaskijat Marx, Engels ja Lenin taistelivat jyrkän päättävästi tuollaista matalaa, poroporvarillista dialektiikan käsittämistä vastaan, sen oppisanoilla leikittelyksi, skolastikaksi muuttamista vastaan. He korostivat alati sitä, että dialek-

tiikka on «maailman ikuisen kehityksen oikeaa heijastusta», että jonkun tieteen rakentaminen dialektiikan perustalle merkitsee sitä, että tarkoin ja sitkeästi tutkitaan vastaavaa ilmiöiden piiriä näiden kehityksessä, ristiriidoissa, yhteyksissä, kaikessa näiden monipuolisuudessa, eikä ollenkaan askartelua sanaleikittelyllä.

Muokatakseen dialektisen materialismin pohjalla uudelleen poliittisen taloustieteen tutki Marx tämän tieteen historian, tilaston, tekniikan ja sen historian, muokkasi Mont Blancit tosiasia-aineistoa kapitalististen maiden talouden ja niiden historian alalta, ja vasta tämän jättiläistyön tuloksena kykeni rakentamaan **Pääoman** nerokkaan rakennuksen. Syvällä halveksumisella suhtautui Marx niihin, jotka noin vain lennosta; pelkillä dialektisilla kaavoilla yrittivät «aseistaa uudelleen» tieteet.

Kirjeessään Engelsille helmik. 1 p:ltä 1858 kirjoittaa Marx arvostellen Lassallen teosta Heraklitos'ta Hegelin dialektiikan puhtaasti muodollisen käytön takia:

«Tästä (Lassallen) huomautuksesta näen, että hän toisessa suuressa luomuksessaan aikoo esittää hegeliaanisesti poliittisen taloustieteen. Silloin saa katkera kokemus hänet vakuutetuksi, että eri asia on tieteen kohottaminen kritiikin avulla sellaiselle asteelle, jolla se voidaan esittää dialektisesti, mutta eri asia soveltaa valmistaa abstraktista logikan systeemiä tuollaisen systeemin pelkkiin ennakkoaavisteluihin.

Niinkuin jo hänen ensimmäisen kirjeensä johdosta sinulle kirjoitin, vanhahegeliläisten ja filoloogien täytyy olla sangen tyytyväisiä löytäessään noin vanhamuotisen olemuksen nuoressa miehessä, joka pitää itseään suurena kumousmiehenä».

Arvokas on metoodikysymyksessä myös seuraava huomautus Marxin kirjeessä Kugelmannille kesäk. 27 p:ltä 1870:

«Hra Lange (kirjassa työväenkysymyksestä jne.) kohdistaa minuun suuren ylistelyn, mutta vain siksi että voisi ylistellä itseään, — ja näes mistä: hra Lange on tehnyt suuren keksinnön. Koko historian pitää olla yhden suuren luonnonlain alainen. Tämä laki sisältyy fraasiin «taistelu olemassaolosta» (Darwinin lause tässä tapauksessa käytettynä on pelkkä fraasi), ja tämän fraasin sisältönä on Malthus'en laki väestöstä tai paremminkin liikaväestöstä. **Siis sen sijaan että analysoitaisiin «taistelua olemassaolosta» sellaisena kuin se historiallisesti ilmenee määrätyissä eri yhteiskuntamuodoissa, asia typistetään vain siihen, että jokainen konkreettinen taistelu sullotaan lauseeksi: «taistelu olemassaolosta» ja tämä fraasi typistetään malthuslaiseksi fraasiksi liikaväestöstä.**

Täytyy myöntää, että tuo on sangen syvällinen metoodi pullisteleválle, tieteelliseksi tekeytyvälle, ylimieliselle tietämättömyydelle ja ajatuksen velttoudelle». (Marxin kirjeestä Kugelmannille).

Koko kiihkonsa voimalla syöksyi Marx monasti niiden kimppuun, jotka elävän elämän tutkimisen, luokkataistelun tutkimisen kaikissa sen muodoissa ja ilmauksissa vaihtoivat silmänkääntötemppuihin kaikenlaisilla yleisillä väittämillä ja kaavoilla, abstraktisilla laeilla, typistäen elävän todellisuuden näiden alaiseksi. Hänen ivalliset huomautuksensa säilyttävät täydellisesti voimansa vielä nytkin niitä vastaan, jotka dialektiikkaa mataloittaen peittelevät «tietämättömyyttään ja ajatuksensa laiskuutta» räiskyvillä fraaseilla ja mårehtimällä yleisiä väittämiä, dialektiikasta ottamatta askeltakaan (joskus jopa haluamattakaan ottaa askeltakaan) konkreettisen tiedon valtaamiseksi.

Niiden «teoreetikkojen» tietoon, jotka yrittävät muuttaa marxismin

väittämät eräänlaiseksi yleiseksi tiirikaksi, jolla ilman **jatkuvaa työtä** muka avaavat kaikki ovet, on hyödyllistä esittää myös seuraava Leninin esitys opistamme: «Me emme suinkaan pidä Marxin teoriaa jonakin päätettynä ja koskemattomana; päinvastoin olemme varmoja siitä, että se on vasta laskenut kulmakivet sille tieteelle, jota sosialistien **täytyy** viedä eteenpäin kaikkiin suuntiin, jolleivät tahdo jäädä elämästä jälelle. Ajattelemme, että Venäjän sosialisteille on erikoisen välttämätön Marxin teorian **itsenäinen** muokkaaminen, sillä tämä teoria antaa vain yleisen **johtavan** perusväittämän, jota **yksityiskohdissaan** sovelletaan Englantiin toisin kuin Ranskaan, Ranskaan toisin kuin Saksaan, Saksaan toisin kuin Venäjään». (II, s. 492).

Nämä rivit oli kirjoitettu 1899, ja Lenin, lähtökohtanaan Marxin johtavat perusväittämät, muokattuaan valtavan määrän aineistoa kapitalismin historian alalta Venäjällä, agraari- ja kansallisuuskysymyksien alalta, imperialismin alalta, filosofian alalta, myöskin kohotti Marxin opin uudelle tasolle, eikä pelkästään antanut esikuvia dialektiikan marxilaisesta soveltamisesta.

«Kaikki me olemme yhtä mieltä siitä, että millä tieteen alalla tahansa — niin luonnontieteessä kuin historiassakin — on lähdettävä olevista **tosiasioista,** s.o. että luonnontieteessä pitää lähteä materian liikunnan erilaisista objektiivisista muodoista (me, sosialistiset materialistit, menemme paljon pitemmälle kuin luonnontieteilijät) ja että siis teoreettisessa luonnontieteessä ei saa konstruoida yhteyksiä eikä tuoda niitä tosiasioihin, vaan on ne johdettava tosiasioista ja kun ne on löydetty, todistettava ne, mikäli se on mahdollista, kokeellista tietä». (Engels. **Luonnon dialektiikka**).

Näin asettivat marxismin perustanlaskijat kysymyksen dialektisen metoodin sovelluttamisesta. Näin asettaa sen meidän puolueemme **Stalinin** johdolla, joka teoksissaan, taistelussa uklooneja vastaan puolueen sisällä, ratkaistessaan sosialistisen rakennustyön kysymyksiä jatkaa Marxin, Engelsin ja Leninin työtä.

- - -

Tätä eivät ymmärrä, tämän unohtavat eräät innokkaat teoreetikot, jotka juurikään käytyään filosoofisen seminaarin aikovat, samoinkuin aikoinaan Dühring, mutta vielä huonommalla menestyksellä, suorittaa «mullistuksen tieteissä».

Nämä toverit unohtavat yhteiskuntatieteiden ja luonnontieteiden eron, abstraktisten (yleisten) tieteiden ja konkreettisten tieteiden eron. He eivät ymmärrä, että dialektiikan yleisiä väittämiä ei suinkaan saa noin vain yksinkertaisesti, mekaanisesti siirtää erikoistieteisiin, eivät ymmärrä, että eri asia on dialektisen materialismin soveltaminen polittiseen taloustieteeseen, eri asia sen soveltaminen matematiikkaan, fysiikkaan, ja sitäkin enemmän sanokaamme kirurgiaan. Nuo innoittuneet teoreetikot eivät ota huomioon sitä, että matematiikan, fysiikan jne rekontsruointiin voidaan päästä vain **tämän tieteen koko kasautuneen materiaalin** huolellisen kriitillisen muokkauksen pohjalla, sen historian tuntemuksen, sen erikoisuuden ymmärtämisen jne. pohjalla, puhumattakaan enää sellaisesta alkeellisesta edellytyksestä, kuin se että pitää olla sekä oman alansa **ammattimies** että hyvä **dialektiikan tuntija.** Näyttäisi kuin nämä olisivat alkeellisia asioita. Mutta ne unohtuvat joskus tieteellisen työn tekijöiltä, jotka sen sijaan että sitkeästi tekisivät työtä omalla alallaan, hallitsisivat tieteensä materiaalin, todella puolustaisivat marxilaisia katsomuksia pe-

rustellen ja todistellen jokaisen askeleensa asiantuntmuksella, tosiasioilla, kokemusperäisesti, katsovat kaikenlaiset yleiset julistelut ja yleiset järkeilyt metoodista paremmiksi kuin tuon vaikean työn. Deborinin koulukunnan juuret näköjään yhä vielä tuntuvat teoreettisella rintamalla. Sillä mitä muuta kuin menshevisoivan idealismin ilmausta on metodolooginen sanasommittelu, jota tyrkytetään muka marxilaisena tieteellisyytenä, yritteet rekontsruoida tiede vaikkei ole hajuakaan fysiikasta taikka kirurgiasta?

Paitsi sitä että tämä aiheuttaa suurta vahinkoa tieteelliselle työlle, vie se myöskin materialistisen dialektiikan mataloittamiseen, ja viimemainittu on marxilais-leniniläisen opin perusteiden peruste.

Tässä esim. erään teoreetikon kirjallista kyhäilyä paljon lupaavan otsikon **Materialistinen dialektiikka ja kalatalous** alla annetaan alueen kalataloudesta tällainen «dialektinen» luonnekuvaus: «Se on vielä nyt 'tulemisensa', syntymisensä alkuisella asteella. Se on vastikään ilmestynyt». Taikka esim. seuraava «dialektinen» helmi: «Kuitenkin kala — vesistön, eritoten avointen vesistöjen kalaväestö — on loppuun saakka **dynaaminen** esine, eikä niin paljon esine kuin **prosessi,** filosoofisella kielellä sanoen kaikissa kategorioissaan liikkuvainen. Juuri tässä se onkin **kalatalouden** klassillinen **dialektinen selvyys.** «(Aikakauslehti **Kauk. Idän kalatalouden sosialistinen rekontsruointi** n:o 5—7, 1931).

Hävettävää on, että tällaista typeryyttä ja tolkuttomuutta julkaistaan aikakauslehtiemme sivuilla, sensijaan että julkaistaisiin toimekkaiden spesialistien asiallisia kirjoituksia kalatalouden kysymyksistä.

On kai selvää, että asiallinen kirja ja artikkeli fysiikan kysymyksistä, tämän samaisen kalatalouden tekniikan kysymyksistä on meille paljon parempi, hyödyllisempi (vaikkapa ilman «marxilaista perustelua») kuin tuollainen «dialektinen» loruilu?

Ikävä tosiasia että neuvostojen kannalla olevien spesialistien asiallisia, hyödyllisiä kirjoja ja artikkeleita toisinaan häväistään siksi, että niissä ei ole dialektiikkaa, mutta samalla kuitenkin pidetään mahdollisena tuollaisen rojun tyrkyttäminen aikakauslehtien palstoilla.

Näin ymmärtävät tehtävänsä eräät murheen marxilaiset.

Yritykset marxismin siirtämiseksi suoraan ja välittömästi mille tieteen alalle tahansa mikrobiolagiasta suutarintyöhön saakka vievät usein vääristelyihin käytännössä, ja se on jo vakavampi asia.

On sellaisiakin teoreetikkoja, jotka ovat päättäneet rekonstruoida lääketieteenkin muka marxismin-leninismin pohjalla. Aikaisemmin oli lääketiede pääasiassa oppi taudeista. Soveltamalla omanlaistaan dialektiikkaa ja ilmeisesti kieltämisen lakia ovat nämä päättäneet, että nyt lääketiede ei voi olla mitään •muuta kuin oppi terveydestä (terveysoppi). Ensi silmäyksellä näyttäisi kuin asia olisi hyvä, oikea, myötätunnon ansaitseva, mutta mitä saadaan käytännössä?

Kirjassa **Terveydenhoidon sosialistisen rekonstruoinnin puolesta** (Barsukov ja Shjuk M., 1932) saa tämä ajatus seuraavan kehittelyn: «Ensi kerran lääketieteen historiassa lääkäristä insinöörin rinnalla, omaksuttuaan teknoloogisen prosessin tuntemuksen, tulee hyödyttömän yksilöllisen lääkeavullisen «paikkailijan» asemesta sosialistisen tuotannon organisaattori. Lääkintäpunkteista työmailla kasvavat ratsionalisoimisasemat, joiden päätehtäväksi tulee sosialistisen tuotantoprosessin järjestämisprosessin tietoinen omaksuminen tarkoituksenaan mahdollisimman mie-

luisten ja terveellisten työehtojen luominen.» (S. 28).

Ja **Ekon. Zhiznin** johtava artikkeli terveyshoidon tehtävistä toisen viisivuotissuunnitelman aikana ei mainitse sanaakaan **ei sairaaloista eikä lääkäreistä.**

Siispä, alas «individualistinen paikkailu» (s.o. sairaiden lääkinnällinen hoito). Alas sairaalat, eläköön lääkäri, joka yhdessä insinöörin kanssa omaksuu tuotantoprosessin!

Jos tämä olisi pelkkä teoria, olisi se vain puoli vahinkoa. Onnettomuudeksi yrittävät eräät toverit oikein vakavasti toteuttaa tällaisia kannanottoja käytännössä. Ja se on jo likipitäin typerää härkäpäisyyttä.

Varjelevat (profilaktiset) toimenpiteet, yhteiskunnallinen hygienia, joka on vallankumouksen saavutus, ovat vallanneet ja tulevat valtaamaan yhä suuremman merkityksen terveydenhoitoelinten työssä. Mutta tästä ei ollenkaan seuraa, että meidän pitäisi missään määrin heikentää huomiotamme sairaalain laajentamiseen ja lääkärien, ammattimiesten, valmentamiseen. Ei ollenkaan!

Miehet, jotka tässä yrittävät kääntää asiat ylösalaisin, eivät ymmärrä marxismia-leninismiä, eivät lääketiedettä eivätkä meidän tehtäviä. «Palvelusintoinen tuhmuri on vaarallisempi kuin vihollinen».

- - -

Muutama sana päätteeksi.

Ei saa millään muotoa unohtaa Leninin ohjaavaa huomautusta, että «ilman vankkaa filosoofista perustaa mitkään luonnontieteet, mikään materialismi ei voi kestää taistelua porvarillisten aatteiden hyökkäystä ja porvarillisen maailmankatsomuksen jälleen palaamista vastaan. Kestääkseen tämän taistelun ja käydäkseen sen loppuun asti täydellä menestyksellä pitää luonnontutkijan olla nykyaikainen materialisti, sen materialismin tietoinen puolustaja, jota Marx edusti, s.o. hänen täytyy olla dialektinen materialisti.» (Lenin).

Tieteellisen työn tekijäimme pitää huolellisesti, järjestelmällisesti tutkia dialektista materialismia, heidän pitää kohdistaa tuli kaikkea pappien opin propagandaa vastaan, idealismia vastaan sen kaikissa muodoissa ja ilmauksissa. Miten mekanismin puoltajat pyrkivätkin poistamaan taistelun dialektiikan puolesta, tämä tehtävä — taistelu dialektisen materialismin puolesta porvarillista maailmankatsomusta vastaan — **on ja tulee olemaan meillä päiväjärjestyksessä.**

Tätä taistelua ei kuitenkaan voida käydä julisteluilla, vannomisilla eikä sanahelinällä. Tieteellisen työn tekijältä vaaditaan lähinnä että hän vakavasti hallitsee erikoisalaansa, tuntee tieteellisen alansa, sitkeästi tekee työtä sillä, — vain tällä ehdolla on mahdollinen taistelu porvarillista maailmankatsomusta vastaan ja dialektisen metoodin voitto. Puoluekannan julistelulla tieteessä **ei ole mitään arvoa** ilman tätä ehtoa. Mitä tolkkua on julistelulla «puoluekannan puolesta matematiikassa», kun miehet, jotka tämän tunnuksen heittävät, eivät tunne matematiikkaa? Kymmeniä kertoja saattaa vannoa uskollisuutta dialektista materialismia kohtaan ja vaatia sen toteuttamista matematiikassa, mutta kaikki tuollaiset valat ja vakuuttelut ovat **pelkkää ääntä,** jollei niitä vahvista itse esineen, sen metoodin, sen probleemien tuntemus, sen ymmärtämys, miten ja mitä teitä **konkreettisesti tässä tieteessä** ilmenee porvarillinen maailmankatsomus.

On jo korkea aika järjestää puolueettomienkin spesialistien keskuudessa marxismin-leninismin ja materialistisen dialektiikan kvalifisoidumpi propaganda.

Emme me voi näyttää puolueettomille miten masuunin prosessi on suoritettava marxismin-leninismin pohjalla taikka miten on maalattava tauluja ja rakennettava taloja materialistisen dialektiikan perustalla. Sekapää on se joka sitä yrittääkään. Mutta me voimme antaa heille marxismin perustanlaskijain parhaita teoksia, järjestää asiallisia luentoja dialektiikan kysymyksistä, näyttää kuinka Marx, Engels, Lenin ja Stalin ovat teoksissaan käyttäneet dialektista metoodia, ja se meidän **ehdottomasti pitää** tehdä. Ja ne tieteellisen työn tekijät, jotka rehellisesti siirtyvät meidän puolelle, tutkien Marxia ja Leniniä, ne pitävät huolen siitä ja miettivät sitä, miten heidän omalla alallaan on sovellettava dialektista metoodia heillä olevien tietojen pohjalla, tosiasiallisen aineiston, tieteensä probleemien todellisen ymmärtämyksen pohjalla.

Ja lopuksi yhteiskuntatieteistä. Kommunistisen akatemian ympärille on syntynyt aika joukko yhdistyksiä: marxilaisten kielitieteilijäin yhdistys, marxilaisten lääkärien yhdistys, matematiikkojen yhdistys jne.

Kaikkien näiden yhdistysten jäsenistö on kauttaaltaan kommunisteja. Ne ovat sulkeutuneet omaan kuoreensa ja aitautuneet eroon neuvostojen kannalla olevien spesialistien laajoista yhdistyksistä. Eiköhän ole jo aika poistaa nämä raja-aitat, aika kommunistien mennä neuvostojen kannalla olevien spesialistien laajoihin yhdistyksiin tehdäksen käsi kädessä niiden kanssa työtä ja tarpeen tullen kiistellen ratkoakseen tieteellisiä probleemeja tositeolla, eikä vain sanoissa.

S. KOTLJANSKI

Neuvosto-Pohjolan taloudellisesta kehityksestä.

NEUVOSTOLIITON kansantalouden sosialistisen uudestirakennuksen kehittyessä muuttuu kaikkien alueiden, niin myöskin Neuvosto-Pohjolan, ulkoasu. Se käsittää suunnattoman suuren osan Neuvostoliitosta. Sen väkiluku, joka kuitenkin on jakautunut tavattoman epätasaisesti, on likipitäen 3,5 milj. ja se omaa suuret ja koskemattomat taloudellisen kehityksen mahdollisuudet.

Ennen vallankumousta se oli mitä rosvomaisimman riiston objektina, johon liittyi sen väestön alkeellisimpienkin tarpeiden täydellinen huomiotta jättäminen. Vasta Lokakuun vallankumous avasi sille uudet kehitystiet.

Jo nytkin on Pohjola kokonaan toisenlainen kuin ennen Lokakuun vallankumousta. Mutta vasta nyt, kun on luotu koko Neuvostoliiton sosialistisen talouden yleiset perusteet ja asetetaan tehtäväksi poistaa toisen 5-vuotiskauden kuluessa Neuvostoliiton kaikkien alueiden jälkeenjääneisyys, voidaan ja tulee asettaa kaikessa laajuudessaan Pohjolan taloudellisen kehityksen kysymys.

Tämä kysymys on sangen monimutkainen, johtuen se ennen kaikkea Pohjolan tavattomasta laajuudesta ja sen eri osien suuresta erilaisuudesta. Siihen voidaan laskea kuuluviksi Kuollan niemimaa, Pohjoinen alue, Uralin pohjois-osa (Nadeshdinskista ja Solikamskista pohjoiseen mukaan luettuna Tobolskin piiri). Länsi-Siperia (pohjoiseen niistä piireistä, jotka voidaan laskea välittömästi kuuluviksi Urali- Kuznetskin kombinaattiin). Itä-Siperia (Tsheremhovon hiilialueesta ja Baikalista pohjoiseen), Jakuttien ASNT ja Kaukainen Itä pohjoiseen Amurista.

Tämän suunnattoman laajan alueen eri osat ovat aivan erilaisella taloudellisella ja kulttuuritasolla. Pohjolan eri osien tutkimisen astekin on tavattoman

erilainen. Muutamiin osiin nähden tarvitaan ennen kaikkea niiden maantieteellisten karttojen perusteellista tarkistusta. Vaikkakin Pohjolan talouden kehitystehtävät, on tunnustettava viivytystä sietämättömiksi ei niitä kuitenkaan voida suorittaa muuten kuin suunnitelmallisessa vuorojärjestyksessä.

Pohjolan teollistaminen. Kansantalouden uudestirakentamisen perustana on sielläkin teollistaminen. Mutta samalla kuin Hiipinässä jo nyt on kehittymässä apatiitin tuotanto ja voimakas kemiallinen teollisuus, on teollistaminen Jakutiassa alkuasteellaan. Pohjolan taloudelliseen kehittämiseen käytettävissä olevat varat on niinkuin yleensäkin koko rakennustyössämme keskitettävä tärkeimpiin kohteisiin niiden vuoroisuusjärjestyksessä.

Samalla kuitenkin kaikkialla Pohjolassa pysyvät taloudellisen kehittämisen politiikan perusteet samoina. Mitä pitemmälle teollisuutemme ja yhteiskunnallistettu maataloutemme kehittyvät, sitä suurempia mahdollisuuksia on olemassa Neuvostoliiton eri osien välisen työnjaon järjestämiselle, mikä on eräs työn tuottavaisuuden kohottamisen tärkeimpiä ehtoja. Tätä uudestirakennusta voidaan kehittää vain leniniläisen kansallisuuspolitiikan mukaisesti osallistuttamalla sosialistiseen rakennustyöhön Pohjolan kansallisuuksia niiden taloudelliset ja kulttuuritarpeet täydellisesti huomioon ottaen.

Pohjolan metsät. Pohjolan erilaisten rikkauksien joukossa, jotka on käytettävä koko Neuvostoliiton kansantalouden uudestirakentamiseen ja jotka samalla ovat Pohjolan teollistamisen perustana, on ensitilalle asetettava metsät. Tov. Lobov mainitsi XVII puoluekonferenssissa käyttämässään puheenvuorossa, kuinka epätyydyttävästi on toteutettu metsäteollisuuden suunnitelma v. 1931. Kuluvana vuotena suoritetaan metsäteollisuuteen pääomasijoituksia 430 milj. rpl. 330 milj. rpl:n asemesta v. 1931 eli 29 % enemmän. Mutta tämäkään ei riitä. Toisen 5-vuotissuunnitelman laatimista koskevissa direktiiveissä merkitään metsäteollisuuden poikkeuksellinen merkitys ja sen riittävien kehitystemppojen takaamisen välttämättömyys. Neuvostoliiton sahapuun tarve määritellään toisen 5-vuotiskauden lopussa kohoavan 250 milj. m³:iin sisällyttämättä tähän puutavaran vientiä. Tähän saakka on metsärikkauksien käyttö kuitenkin ollut tavattoman epätasaista ja samaan aikaan, kuin eräillä seuduilla metsät vähenevät, käytetään Pohjolan metsävaroja aivan riittämättömästi. Pohjolan koko metsäala voidaan määritellä likipitäin 320 milj. ha:ksi, ollen tällä alalla suuri määrä rakennustarpeisiin kelvollista mäntyä, lehtikuusta, setriä ja muita arvokkaita puulajeja. Neuvostoliiton Euroopanpuoleisen osan sahapuutarve on likipitäin 125 milj. m³, josta määrästä tämän osan metsävaroista voidaan saada korkeintaan 100 milj. m³, vaikkapa käytettäisiin täydellisesti Petshoran ja Mesenin metsäalueet. Jos käytettäisiin vain Euroopan-puoleisen osan metsiä, jouduttaisiin 15—20 vuoden kuluessa hävittämään melkein kaikki sen metsät. Tämän takia n. 25 milj. m³ on kuljetettava Länsi-Siperiasta Uralin vuorten yli Volgan—Kaman vesireitille. Samaan aikaan tullaan Aasianpuoleisellakin osalla suorittamaan laajaa rakennustyötä. Siperia, Kasakstan ja Keski-Aasian tasavallat tarvitsevat suunnattoman määrän puutavaraa ja sitä voidaan saada Siperian pohjoisosasta, Obin ja Jenisein sekä myöhemmin myöskin Ljenan vesialueilta.

Tämä perustehtävä vaatii ennen kaikkea metsävarojen tutkimista käyttäen seuraavan 5-vuotiskauden kuluessa tässä laajasti apuna ilmakuvausta, joka on aivan korvaamaton apuväline suunnattomien metsäalojen varastojen selvittämisessä. Metsävarojen käyttö vaatii suurta määrää työläisiä, joille on taattava elintarpeet, rakennettava asunnot jne. Sitä suurempi merkitys tulee olemaan metsätöiden mekanisoinnilla. Toisesta 5-vuotissuunnitelmasta annetut direktiivit asettavat sen vuorossaolevaksi tehtäväksi.

Puunjalostusteollisuus. Pohjolan metsävarojen käyttö vaatii puuaineen mahdollisimman täydellistä muokkausta paikan päällä. Tässä suhteessa on asiantila meillä sangen epätyydyttävä vieläpä vientitavaraankin nähden. Vain 65 % viedystä puutavarasta on mekaanisesti muokattua, mutta

35 % viedään pyöreänä. Jo yksistään liikennesuhteet vaativat jalostuksen lähentämistä raaka-ainepaikkoihin. Rinnan sahauksen kehittämisen kanssa on Pohjolan metsiä käytäntöön otettaessa pantava alulle ja kehitettävä myöskin selluloosa-, paperi- ja puukemiallista teollisuutta. Metsä- ja puukemiallista teollisuutta on kehitettävä Arkangelin, Kotlasin, Syrtykvarin ja Petshoran seuduilla ja edelleen rakentuen Obin, Irtyshin ja Jenisein varsilla olevien metsävarastojen pohjalle. Obin varrelle suunniteltujen kolmen puukemiallisen kombinaatin, jotka tulevat sijaitsemaan Surgutin, Samarovo-Atlymin ja Beresovon seuduilla, tulee tuottaa noin 43 milj. m^3 puuainetta. Jenisein kombinaatti voi käyttää 100 milj. ha metsää.

Vuoririkkaudet. Pohjolassa on tavattoman suuret vuoririkkaudet. Niiden kokonaismäärä ja taloudellinen merkitys voidaan määritellä nykyään vain hyvin summittaisesti niilläkin seuduilla, jotka ovat paremmin tutkitut. Geoloogiset tutkimukset tuovat esiin uusia löytöjä, jotka muuttavat toisenlaiseksi eri piirien kansantaloudellisen asun. Suunnattomalla alalla Pohjolaa ei tällaisia tutkimuksia vielä ole suoritettu, joten se tulee ensivuoroiseksi tehtäväksi, samalla kuin tässäkin tulee esiintyä vuorojärjestys. Pohjolassa tulee vetää esille mitä rikkaimmat kivihiilivarastot. Kuluvana vuonna suoritettujen geologisten tutkimusten avulla on todettu Petshoran vesialueella Vorkut joen (Usan lisäjoen) varrella kokseerautuvain kivihiilten varastot, joiden suuruus lasketaan muutamiksi mirjardeiksi tonneiksi ja laadultaan ne eivät ole Donin alueen kivihiiltä huonompia. Kaukaisemmassa tulevaisuudessa Petshoran keskijuoksu ja Pohjois-Urali voivat muodostua erääksi Neuvostoliiton tärkeimpiä kivihiilialueita, joka voi varustaa Leningradin ja yleensä maamme pohjoisosien teollisuutta. Toinen kivihiilialue, joka on paljon lupaava sekä kivihiilen määrään että laatuun nähden, on Tunguskan alue. Toisen 5-vuotiskauden tehtävä — kohottaa kivihiilituotanto 250 milj. tonniin — vaatii yleensä erikoisen huomion kiinnittämistä paikallisiin kivihiilivarastoihin, joiden tulee varustaa paikallinen teollisuus ja liikenne. Huomattavia tulevaisuusnäköaloja on olemassa rautamalmituotannolla Jakutiassa Botomjoen varrella.

Edelleen kiinnostaa Pohjola meitä suuresti sen takia, että siellä on arvokkaiden mineraalien varastoja. Jakutiassa on lähimpinä vuosina eräänä perustehtävänä kultatuotannon kuin myöskin hopea- ja lyijymalmien tuotannon kehittäminen. Näiden metallien etsinnät eivät ole vielä läheskään loppuun suoritetut. Niihin on laskettava kuuluviksi myöskin sellaiset metallurgian kehitykselle tärkeät metallit kuin volfram ja molybden Itä-Siperiassa. Jenisein varrella sijaitseva mitä arvokkain grafiittivarasto on käytettävä sekä kotimaisia että ulkomaisia markkinoita varten. On epäilemätöntä, että tulevan 5-vuotiskauden loppuun mennessä tulee vuoririkkauksien merkitys Pohjolan koko taloudessa suuresti lisääntymään.

Kemiallinen teollisuus. Suuresti tulee kehittymään myöskin kemiallinen teollisuus. Apatiitin ja nefeliinin tavattoman suuret varastot Kuollan niemimaalla suovat mahdollisuuden luoda siellä erikoisen suurisuuntaisen kemiallisen teollisuuden. Myöhemmin tulee kemiallinen teollisuus kehittymään paikallisten raaka-aineiden perustalla Petshoran, Obin ja Jenisein vesialuilla, mikä on omiansa suuressa määrässä myötävaikuttamaan tämän alan teollisuutta koskevien direktiivien toteuttamiseksi toisen 5-vuotiskauden aikana.

Energetiikka. Pohjolan teollistaminen on eroittamattomasti sidottu sen energiavarastojen kehittämiseen. Nämä varastot ovat suunnattomat. Jo nyt hahmoittuu enemmän taikka vähemmän konkreettisesti Angaran energialähde, joka tulee suorittamaan täydellisen vallankumouksen sen alueen kansantaloudessa, joka sijaitsee Baikalin, Angaran ja melkoiselta osalta Jeniseinkin varrella. Täällä aukeavat erinomaiset mahdollisuudet paljon energiaa vaativien tuotantoalojen kehittämiselle: typen tuotanto, aluminiumin ja ehkäpä keinotekoisen kuidun tuotanto. Halvan polttoaineen runsaus suo täällä mahdollisuuden aloittaa taloudellisen kehityksen lämpöasemain rakentamisesta, joita seuraavat Siperian jokien voimavarastoja vastaavat vesivoima-ase-

mat. Irtyshin, Obin, Jenisein jne energiavarastoihin perustuvain sähköasemain rakentamisen tulee vähitellen edetä pohjoiseen päin valloittaen teollisuudelle uusia seutuja.

Laajan energeettisen suunnitelman toteuttaminen on Pohjolan teollistamisen välttämätön ehto. Perusrajoituksena vieläpä Hiipinänkin kysymysten ratkaisussa, joka on lähinnä ja ensivuoroisena, on energiavarastojen riittämättömyys.

Alkuasukkaiden elinkeinot. Pohjolan laajan teollistamisen ohella pysyy voimassa tehtävä perusteellisesti parantaa jo olevaa paikallista teollisuutta ja erikoisesti kehittää pohjolan integraaliseen osuustoimintaverkkoon kuuluvain osuustoimintajärjestöjen elinkeinollista toimintaa.

Tässä suhteessa on olemassa laajat mahdollisuudet niillä elinkeinoaloilla, jotka palvelevat paikallisen väestön tarpeita, kuin myöskin taide-esineiden hankinnalla vientiä varten.

Erikoinen huomio on kiinnitettävä paikallisen väestön peruselinkeinoihin; poronhoitoon, metsästykseen ja kalastukseen. Uuden teollisuuden luomisen rinnalla on nykyisiä elinkeinoja perusteellisesti parannettava. Turkisten tuotanto on tähän saakka ollut peruselinkeino äärimmäisessä pohjolassa. V. 1927 luetteloiduista 33600 taloudesta 23650 eli noin 70 % harjoittaa metsästystä, ja samalla kuin venäläisistä talouksista on metsästäjätalouksia vain 50 %, on paikalleen asettuneista alkuasukastalouksista sellaisia 74 % ja liikkuvista talouksista 87 %. Turkiseläinten runsaus suo mahdollisuudet laajentaa tätä elinkeinoa erittäin suuresti. Tätä varten on metsästys perinpohjin rationalisoitava. On järjestettävä metsästäjäin varustaminen uusmallisilla pyyntivälineillä ja muilla tuotantovälineillä jne.

Elinkeinojen teknillinen rekonstruointi on eroittamattomasti sidottu niiden yhteiskunnalliseen rekonstruointiin — kollektivisointiin.

Metsästyksen perustukikohdiksi tulee muodostua turkiseläinten kasvatuksen tavarafarmien. Metsästyselinkeinon rekonstruointi vaatii sen tavaratuotannollisuuden maksimaalista lisäämistä ja samalla sellaista menekin järjestämistä, että se poistaisi tarpeen ja mahdollisuuden myydä tuotteita yksityisille. Turkisten sangen korkea hinta tekee kannattavaksi suorittaa tällä alalla melkoisia pääomasijoituksia, jotka tulevat nopeasti palautetuiksi.

Kalastus ja merieläinten pyynti. Merieläinten pyynnissä samoinkuin kalastuksessakin tulee moottoriveneasemain muodostua kollektivisoinnin organisatoorisiksi tukikohdiksi. Tällä alalla on kollektivisointi vielä tärkeämpi elinkeinotalouden tuotantotekniikan, tuotannollisuuden ja tavarallisuuden kohottamisen ehto kuin muilla aloilla. Tärkeimpinä tehtävinä tällä alalla ovat kalastuksen koneellistaminen ja parempien välineiden käytäntöön ottaminen merieläinten pyynnissä, mitä helpoittaa varsin suuressa määrässä teollisuuden kehitys niissä Siperian osissa, joita ei enää voida laskea Pohjolaan kuuluviksi. Kalastus- ja merieläinten pyyntilaivaston suurentaminen ja sen motorisoiminen on välttämätöntä. Tässäkin suhteessa on olemassa tavattoman suuret käyttämättömät rikkaudet, jotka jo toisen 5-vuotiskauden kuluessa voidaan melkoisessa määrässä ottaa käytäntöön ja siten tyydyttää ei yksistään vain Pohjolan, vaan myös koko Neuvostoliiton mitä kipeimpiä tarpeita. Kalastustalouksien kollektivisoinnin tulee tapahtua rinnan suurten valtion kalatuotantolaitosten järjestämisen kanssa.

Poronhoito. Erikoinen merkitys Pohjolassa on poronhoidolla, johon viime vuosina on jo kiinnitetty suurta huomiota. Suunnitellaan, että porojen lukumäärä, joka on nykyään noin 3 milj., voidaan toisen 5-vuotiskauden loppuun mennessä kohottaa kaksinkertaiseksi, tullen tuotanto olemaan arvoltaan 35—40 milj. rpl. VSFNT:n kansankomissaarien neuvoston päätöksessä 8. 9. 31 mainitaan, että vielä nykyäänkin poronhoitotalouksista muodostavat kulakkitaloudet noin 65 %.

Yksityisten poronhoitotalouksien kollektivisoinnin rinnalla tulee laajasti kehittää poronhoitoneuvostotalouksia. Neletskin piirikunnassa suoritettu poronhoitokollektiivitalouksien tarkastus osoitti määrättyä edistystä tuotannon parantamisen ja elintason kohottamisen alalla, mutta samalla

paljasti instruktoinnin puuttuvan kokonaan, luetteloinnin ja tilinpidon puutteen, talouden harjoittamisen suuren teknillisen takapajuisuuden jne. Sangen hitaasti kehittyi tässä piirikunnassa myöskin poronhoitoneuvostotalouksien toiminta, mihinkä erikoisesti vaikutti rehuvarastojen käyttämättä jättäminen ja vähässäkään määrässä valmennettujen työntekijäin puute. Ilmeisesti tässäkin on kuljettava ennen kaikkea kollektiivi- ja neuvostotalouksien laadullisen lujittamisen tietä: työn järjestäminen niissä ja sen spesialisointi, mikä on täysin mahdollista sekä poronhoidossa että kalastuksessa, prikaatien muodostaminen jne. Kollektiivitaloudet tulevat kiertämättömästi omaamaan komplektisen luonteen, mutta kutakin ryhmää varten voidaan määritellä perusala: poronhoito, turkisten tuotanto, kalastus. Täällä tulee neuvostotalouksien erikoisesti muodostua kollektiivitalouksien järjestämisen tukikohdiksi.

Pohjolan kansojen sangen alkeellisissa oloissa on luokkataistelu erikoisen kärjistynyt, kuten jo aikaisemmin mainitussa Nenetskin piirissä suoritetut tutkimukset osoittavat, ja alkuasukasten harjoittamain elinkeinojen uudestijärjestely uudella yhteiskunnallisella ja teknillisellä pohjalla voi tapahtua vain käymällä lakkaamatta taistelua kulakki- ja riistäjäainesten likvidoimiseksi täälläkin kaukaisessa pohjolassa.

Maatalous. Pohjolan rekonstruointi edellyttää sen väestön melkoista lisääntymistä teollisuuskeskuksissa ja tämän mukaisesti kohoaa siellä ratkaistavaksi maatalouden kehittämisen kysymykset. Tällä kertaa ei voida asettaa tehtäväksi sitä, että pohjoiset seutumme tulisivat täydellisesti toimeen omilla maataloustuotteillaan jo yksistään sen takia, että tämä ei vastaisi alueiden välisen työnjaon kehittämistä. Mutta maatalousperustan lujittaminen näillä seuduilla on täysin mahdollista. On osoitettu, että on mahdollista melkoisesti lisätä sianhoitoa pohjoisessa, kehittää vuohten hoitoa (joka on sangen pitkälle kehittynyt Norjan pohjoisosissa) ja etelämmässä kehittää laajasti liha- ja maitokarjanhoitoa Holmogorin piirin esimerkin mukaan.

Maapallon kylmyysnavan seuduilla, jossa lämpömäärä alenee talvella 62—63° C alle nollan, jossa kesäinen kasvukausi on tavattoman lyhyt ja ilmenee useinkin kuivuutta, on koko maailmasta eroitettu Jakutian väestön luonut maatalouden ja kohottanut kylvöalan 40 tuh. hehtaariin. Täällä on suoritettava erikoisen suuri työ niiden kasvien selville saamiseksi, jotka ovat kaikkein sopivimmat viljeltäviksi Siperian määrätyissä osissa, ja kaukaisimpaan pohjolaan nähden on selvitettävä, mitkä paikalliset kasvit voidaan ottaa viljelykseen. Suurin merkitys tulee olemaan kasvitarhaviljelyksellä, mikä on erikoisen tärkeätä Pohjolan olosuhteissa, jossa vihannekset ovat tärkeimpänä keinona taistelussa keripukkia vastaan. Kaikkialla, missä se suinkin on mahdollista, on pohjoisten seutujen kollektiivitalouksien perusalansa rinnalla järjestettävä kasvitarhoja. Pohjoisen kasvitarhanhoidon edistäminen on integraalisen osuustoiminnan eräs tärkeimpiä tehtäviä ja siihen on myöskin paikallisten kollektivitalousliittojen kiinnitettävä suurempaa huomiota kuin tähän saakka. Tieteellisten instituuttien suorittamain kokeiden mukaan on vieläpä Obdorskin, Hatangan, Bulunin ja Nizhne-Kolymskin luona sekä Komentajan saarilla mahdollista viljellä vihanneksia suojatuissa paikoissa. Etelämpänä, Petshoran ja Obin alajuoksulla sekä Ljenan ja Kolyman keskijuoksulla, on mohdollista viljellä vihanneksia avomaalla ja monissa paikoin käy mahdolliseksi jopa perunankin viljely.

Osuustoiminta.. Pohjolan talouden rekonstruointi edellyttää sen varustelun parantamista ja erikoisesti integraalisen kuin myös kulutusosuustoiminnan työn parantamista. Kulutusosuustoiminnan tulee varustaa kaupungit ja teollisuuskeskukset tuotteilla. Osuusliikkeet ovat suorittaneet sangen huonosti paikallisen väestön, varsinkin sen maatyöläisiin ja köyhiin talonpoikiin kuuluvan osan varustelua. Kun väestö on tavattoman harvalukuinen ja kun elintarpeilla ja laajan kulutuksen esineillä varustelun keskusten työn tarkistaminen on tavattoman vaikeata, on täällä erikoisen tärkeätä saada aikaan kooperatiivien työn tarkka valvonta ja turvata paikallisen väestön aktiivinen osanotto siihen.

Rautatiet. Useat luonnonrikkaudet, met-

sistä alkaen, ovat aivan luoksepääsemättömät teiden puutteen takia.

Vieläpä Neuvostoliiton Euroopan-puoleisessakaan osassa rautatielinjoista Leningrad-Sverdlovsk ja Moskova-Arkangeli koilliseen, rautatielinjaa Vjatka-Kotlas lukuunottamatta, ei viimeaikoihin saakka ole ollut rautateitä. Neuvostoliiton Aasian puoleisella osalla eivät Siperian suuresta radasta pohjoiseen päin olevat tavattoman laajat alueet ole lainkaan yhdistetyt rautateillä tähän ratalinjaan.

Toisen 5-vuotissuunnitelman laatimista koskevissa direktiiveissä mainitaan, että rautateitä tullaan koko Neuvostoliitossa rakentamaan 25—30 tuh. km. Tämän määrän puitteissa voidaan suunnitella Neuvostoliiton Euroopan-puoleisella osalla Petshoran seudun yhdistämistä keskuksen kanssa (Syktykvarin-Pinjugin kautta) ja Arkangelin kanssa, Arkangelin yhdistämistä Muurmannin kanssa sekä Uralin yhdistämistä lähimmän Pohjoisella jäämerellä olevan sataman (esim. Indigan) kanssa.

Toisena mitä tärkeimpänä tehtävänä on Obin-Irtyshin vesialueen yhdistäminen Uralin vuoriharjanteen yli Kaman, Vienanjoen ja Petshoran vesistöjen kanssa. Esitetään rakennettavaksi linja, joka toiselta puolelta päättyy Obin ja Irtyshin yhtymäkohtaan ja toiselta puolelta Nadeshdinskin tehtaalle taikka Troitsheko-Petshorskin piirin kanssa. Tämän radan avulla voidaan Länsi-Siperiasta kuljettaa puutavaraa keskukseen ja Volga-Kaman vesistölle.

Edelleen on Siperiassa edessäolevana tehtävänä Jeniseiskin yhdistäminen Siperian rautatien jonkin aseman kanssa ja haararadan rakentaminen tältä rautatieltä Ljenalle (Ust-Kutiin tai Kirenskiin). Näiden sivuratojen tultua rakennetuksi tulee suuria alueita vedetyksi Siperian rautatien vaikutuksen piiriin. Siperian rekonstruoinnin edistyessä on rakennettava ratoja kauemmaksi koilliseen päin. Tässä suhteessa herättää mielenkiintoa ehdotus Uralin-Tungusian-Jakutian rautatien rakentamista, jonka toteuttaminen siirtyy jo toisen 5-vuotiskauden jälkeen. Toisen 5-vuotiskauden kuluessa on rautateiden rakentamisen avulla turvattava Jenisein ja Ljenan vesistöjen yhteys Siperian johtavien teollisuusseutujen kanssa ja lujitettava yhteyttä Kaukaisen Idän ja Itä-Siperian kanssa.

Tämä rakennustyö tekee toiselta puolen mahdolliseksi Siperian luonnonvoimien laajan käytön ja toiselta puolen edistää vientiä Siperiasta Neuvostoliiton Euroopan puoleiselle osalle, Kasakstaniin ja Keski-Aasiaan. Samaan aikaan uusien rautateiden rakentaminen tulee perinpohjin parantamaan Siperian varustelua.

Rautatierakennuskysymykset ovat aiheuttaneet laajaa väittelyä. Riittää, kun mainitaan ns "suuren pohjoisen tien" suunnitelmasta, johon valtion suunnittelukomitean yhteydessä pidetty Pohjolan kysymyksiä käsitellyt neuvottelukokous suhtautui kielteisesti. Selvää on kuitenkin se, että uusien rautateiden rakentamisen alalla sekä Euroopan-puoleisessa että varsinkin Aasian-puoleisessa Pohjolassa on vuoroisuusjärjestyksellä ensiluokkainen merkitys. Itse "suuren pohjoisen rautatien" suunnitelmassa on riittävästi perusteltuja osia.

Vesiliikenne. Koko rautatierakennustoimintamme tulee olla kiinteästi sidottu vesiteiden rakentamiseen. Pohjolassa, varsinkin sen Aasian-puoleisessa osassa, meillä on tavattoman mahtava jokiverkko mitä moninaisimpine lisäjokineen. Tätä jokiverkkoa on tavattoman vähän käytetty. Jokien peruspuutteena on se, että ne kaikki virtaavat pohjoiseen päin ja purjehduskausi on niillä verraten lyhyt ja erikoisen lyhyt on se aika, jonka kuluessa niitä voidaan käyttää merelle kulkemiseen. Siitä huolimatta on niillä Pohjolan taloudellisessa kehittämisessä mitä suurin merkitys jo yksistään sen takia, että joukottaiset lastit, jotka ovat halpoja ja eivät vaadi kovin nopeaa kuljetusta, on paljon helpompi kuljettaa vesiteitse kuin rautateitse.

Sitäpaitsi tavattoman suuret vaatimukset rautateillä kuljettamiseen nähden ja yleensä se, että on pakko rajoittaa melkoisesti rautateiden rakennusta pohjolassa, pakoittavat mahdollisimman paljon käyttämään hyväksi vesiliikennemahdollisuuksia.

Jos tähän saakka vesiliikenne meillä yleensä on ollut jäljessä rautatieliikenteestä ja tämä jälelle jääminen on poistettava toisen viisivuotiskauden kuluessa, niin koskee tämä erikoisesti Pohjolaa, jossa vesi-

liikenne on luotava taloudellisen uudestirakennuksen perspektiivien mukaisesti. Ennen kaikkea on kunnostettava jo olevat vesitiet: Vienanjoki, Petshera, Ob-Irtysh, Jenisei ja Ljena sekä niiden tärkeimmät lisäjoet poistamalla kosket, säännöstelemällä niiden juoksu, kanavoimalla jne; kaikki tämä tietystikin suunnitelmallisessa järjestyksessä. Monet työt ovat tarpeelliset ei vain vesiliikennettä, vaan myös näiden jokien energiavarastojen käyttöä varten.

Samalla suunnitellaan myöskin niiden uusien vesiteiden rakennuskysymyksiä, joista ensivuoroinen on Kaman ja Petshoran yhdistäminen muodostamalla näiden jokien väliselle vedenjakajalle 2000 km²:n suuruinen vesiallas. Tällä rakennustyöllä on ensiluokkainen merkitys energetiikan sekä liikenteen kannalta katsottuna: se luo lujan yhteyden Petshoran seudun ja Volga-Kaman vesialueen välille ja sen merkitys tulee edelleen lisääntymään ns Suuren Volgan suunnitelman toteuttamisessa.

Myöhemmin tulee kysymykseen Irtyshin yhdistäminen Kaman kanssa, mikä luo katkeamattoman vesitien Kuznetsin kivihiilialueelta Uralille, ja edelleen Obin yhdistäminen Jenisein kanssa Ket ja Kash jokien kautta. Viimeksimainittu yhdistys herättää suurta mielenkiintoa sen takia, että siten avautuu mahdollisuus Jenisein vesialueella olevien puuvarastojen kuljettamiseen länteen päin ja myöhemmin katkeamattoman vesitien rakentamiseen Baikalilta Volgalle.

On vaikeata määritellä, milloin nämä työt voidaan asettaa ratkaistavaksi, mutta joka tapauksessa on ne otettava huomioon Aasian-puoleisen Pohjolan liikenneverkoston suunnitelmassa.

Tämän rinnalla tulee lisätä myöskin jokilaivastoa, varsinkin Obilla ja Jeniseillä näillä joilla tapahtuvan tavarakuljetuksen mukaisesti.

Meriliikenteeseen nähden Pohjoisten teiden komitea on jo suorittanut sangen tuloksellista työtä ei vain Pohjois-Siperian tuotteiden viennin alalla, vaan myöskin sen tuotantovoimien käytön alalla. Edelleen on vedettävä taloudellisen toiminnan piiriin Ljenan ja Kolyman laskukohdat. On valmennettu käyttöä varten meritie Arkangelista Vladivostokiin, jonka tien ovat jo kolmasti kulkeneet Nordeskiöld, Amundsen ja Wilkins, mutta siihen kului 2—3 vuotta. Siperian jokien alajuoksulla suoritettava rekonstruointi on mitä kiinteimmin yhdistettävä pohjoisten teiden komitean työhön, joka komitea on jo nyt luonut Jenisein alajuoksulla sellaisen tärkeän keskuksen kuin Igarka.

Pohjolan meriyhteyden voimistuttaminen muiden alueiden kanssa vaatii laajaa satamain rakennustyötä alkaen Euroopanpuoleisen osan Pohjolasta, jossa on asetettu vuorossaoleviksi tehtäviksi Arkangelin sataman laajentaminen, sataman rakentaminen Indigaan ja edelleen satamain rakentaminen Kaukaiseen Itään.

Autoliikenne ja ilmailu. On tarpeetonta todistaa, että tämän rinnalla on Siperian tarpeellista ja mahdollista kehittää autoliikennettä, joka on vielä erikoisen takapajuinen ala kansantaloudessamme. Mutta erikoisesti on kehitettävä lentoliikennettä, joka tätä nykyä on ainoa nopea yhteysväline Siperian useiden piirien välillä. Se, mitä tässä on tehnyt siviili-ilmailuyhdistys, antaa täyden perustan luottaa sen toiminnan laajaan kehitykseen, varsinkin Siperian koillisosassa. Siihen saakka, kunnes onnistumme rakentamaan rautatien Kamtshatkalle tai yhdistämään Kolymajoen Ohotan meren kanssa, antaa lentoliikenne meille voimakkaan välineen niiden taloudelliseen kehittämiseen.

Pohjolan taloudellisen kohottamisen tiet. Kansallisuuspolitiikka. Suunnitelma on tavattoman suuri ja sitä vastuunalaisempi on sen toteuttamisen teiden valinta. Kaikenlainen tulevaisuusnäköaloja vailla oleva suhtautuminen, kaikenlaiset isovenäläisen shovinismin ilmaukset ja Pohjolan pienten kansojen kohtaloiden huomiotta jättäminen on ankarasti tuomittava. Pohjolan komitean VIII täysi-istunnon päätöslauselmassa sanotaan kansallisesta raioneerauksesta: "Kaikki Pohjolassa työskentelevät, jotka eivät ole osoittaneet kykenevänsä noudattamaan työssään leniniläisen kansallisuuspolitiikan perusteita, on poistettava työstä Pohjolassa." Monet talousjärjestöt ovat kuitenkin tässä suhteessa sallineet useita mitä törkeimpiä vääristelyjä

Hyvin usein ne ovat käyttäneet raaka-ainelähteitä tuotantolaitostensa tarpeisiin huolehtimatta lainkaan paikallisen talouden etujen valvomisesta, kuten oli asianlaita Daljrybaan (Kaukaisen Idän kalastustrusti) nähden giljakkien asuma-alueella, samoin AKO:oon nähden aleuttien alueella jne. Erikoisen huomaavaisesti on suhtauduttava niihin maa-alueisiin nähden, jotka ovat pohjoisten kansojen työkäytössä. Yleisvenäläisen TPKK:n päätöksessä 30. 9. 31 sanotaan: "Kehoitetaan asianomaisia alueiden TPK:oita ja ASNT:ain maa-asiain kansankomissariaatteja sallimaan pohjoisissa kansallisissa piirikunnissa ja piireissä muualta tulevan väestön asuttamista ja maa-alojen luovuttamista taloudellisille elimille vain paikalliselle väestölle suoritetun maiden luovutusten jälkeen, jotka turvaavat niiden talouden kehityksen. On tarkasti seurattava ja päättävästi estettävä siirtolaisten, taloudellisten järjestöjen ja hallintoelinten taholta tapahtuvat kaikenlaiset rikkomukset alkuperäisen maanjärjestelyn taikka maanluovutusten mukaan paikallisen väestön käyttöön jo luovutettujen maa-alueiden käyttöoikeutta vastaan."

Tämän takia on hävitettävä sellaiset käsitteet, että poronhoidon, metsästyksen jne kehittäminen eivät sovi yhteen yleisten teollistuttamisen tehtävien kanssa. Päinvastoin nämä alat on niin rekonstruoitava, että paikallinen väestö varustetaan teknillisillä välineillä ja tottumuksilla samalla käyttäen näitä aloja paikallisen väestön osallistuttamiseen yleiseen sosialistiseen rakennustyöhön.

Paikallisten talouksien kollektisoiminen. Johtava merkitys on tässä paikallisten talouksien kollektivisoinnilla. Jos jo nyt (vaikka ulkopuolinen apu on ollut aivan riittämätön) on tähän nähden saatu suuria tuloksia, niin voidaan olla aivan varmat ei vain tämän kollektivisoinnin loppuun suorittamisesta, vaan myöskin paikallisten kollektiivitalouksien laadullisesta lujittumisesta.

On selvää, että kollektivisointi ei voi tapahtua muuten kuin kärkevän luokkataistelun kautta. VSFNT:n kansankomissaarien neuvoston päätös 8. 9. 31 muistuttaa, että kaukaisimmassa Pohjolassa sijaitsevissa piireissä on vielä säilynyt niitä jäseniä, jotka harjoittavat paikallisten talouksien riistoa luokkapohjalla, ja että näitä aineksia vastaan käyty taistelu on riittämätöntä. Tämän yhteydessä, kuten Pohjolan komitean VII täysistunnossa mainittiin, tulee Pohjolan olosuhteissa talouden määrittelemisessä kulakkitaloudeksi ottaa huomioon useita talouden voimakkuutta koskevia osoittimia, tuotantosuhteiden luonne ja todellisen toiminnan yleinen suunta, eikä vain esim. yksinomaan karjan suuruus.

Paikallisen väestön osallistuttaminen teollistamistyöhön. Toinen perustehtävä on paikallisen väestön osallistuttaminen teollistamiseen. Neuvostoliiton mitä erilaisimpien piirien kokemus osoittaa, että jos tämä puoli jätetään huomiotta, ei näiden piirien teollistaminen kietoudu riittävän elimellisesti yhteen k.o. alueiden tai piirien elämän kanssa. Talouselimemme ovat useinkin taipuvaiset kulkemaan tässä vähimmän vastustuksen linjaa. Tästä on esimerkkejä metsäteollisuusjärjestöjen toiminnasta Karjalassa ja Komin alueella. Kansallisten kaaderien luominen teollisuutta varten on yleensä sangen vaikeata, mutta erikoisesti Pohjolan takapajuisten kansallisuuksien keskuudessa. Mutta se on ratkaistava itse teollistamisprosessin kulussa. Kun me suunnittelemme toisen 5-vuotiskauden kuluessa otettavan käytäntöön sangen suuria metsäaloja Pohjolassa, on meidän jo nyt valmistettava maaperä sille, että paikallinen väestö tulee riittävän laajasti ottamaan osaa tähän käyttöön.

Tämä ei suinkaan merkitse sitä, että Pohjolan kansantaloudellinen uudestirakentaminen voitaisiin suorittaa yksistään paikallisten kansallisuuksien voimilla. Se vaatii huomattavaa työvoiman tuontia muista piireistä. Pohjolan väestön yhteiskunnallis-kulttuuriset tarpeet on turvattava, mikä on tähän saakka ollut Euroopan-puoleisessakin Pohjolassa aivan puutteellista. On erikoisen tärkeätä järjestää politvalistuksellinen työ tämän väestön keskuudessa siten, että poistuisi kokonaan pohja konflikteilta paikallisen työtätekevän väestön kanssa.

Pohjolan kansallisuuksien yhteiskunnallis-kulttuurinen nousu. Pohjolan kansojen osallistuttaminen kansantaloudelliseen raken-

nustyöhön vaatii ennen kaikkea niiden nopeata kulttuurista nousua. On todenteolla poistettava lukutaidottomuus ja pantava toimeen yleinen opetus piireissä, joissa vielä v. 1926 paikallisten kansallisuuksien keskuudessa, mukaan luettuna venäläistyneetkin ainekset, lukutaitoisia oli korkeintaan 7 %. Tämä tehtävä on erikoisen pulmallinen jo yksistään näiden kansallisuuksien monilajisuuden ja niiden kielten tavattoman monimutkaisuuden vuoksi. Pohjolassa on kansallisuuksia, jotka on tapana laskea suomalais-ugrilaiseen, samojeedien, tungusi-mandshujen, mongolien, turkkilaisten ja palegsiittiseen kieliryhmään. Aina viimeaikoihin saakka useimmilla näistä kansoista ei ole ollut minkäänlaista kirjakieltä, ja se on luotava. Eräiden pohjoisten alueiden työntekijäin ehdotukset, että ei yleensä luotaisi minkäänlaista kirjakieltä kansallisilla kielillä, vaan se korvattaisiin venäjänkielellä, on ilmeisesti ristiriidassa kansallisuuspolitiikkamme yleisten tehtäväin kanssa. Nykyään tällä alalla suoritetaan laajaperäistä työtä ja voidaan olettaa, että toisen viisivuotiskauden kuluessa melkoinen osa Pohjolan kansoista saa ei vain kirjakielensä; vaan myöskin määrätyn kirjallisuuden omalla kielellään.

Itse koulu on Pohjolassa näitä kansallisuuksia varten järjestettävä ottamalla täysin huomioon ne yhteiskunnalliset olosuhteet, joissa siellä eletään, jonka takia on erikoisen tärkeätä voimistuttaa opettajavoimien kasvusta paikallisen väestön keskuudesta.

Ensiluokkaisen tärkeä merkitys on terveydenhoidon kehittämisellä näiden kansallisuuksien keskuudessa, jotka ovat eläneet hirvittävissä olosuhteissa ja joiden keskuudessa ennen vallankumousta vallinnut säälimätön riisto on saanut aikaan tavattomia vaurioita.

On päättävästi vastustettava pyrkimyksiä esittää nämä pohjolan kansallisuudet kuoleviksi ja siten ehkäistä niiden taloudellinen ja kulttuurinen nousu, pyrkimyksiä, jotka toisinaan puetaan näennäisesti tieteelliseen muotoon, mutta jotka todellisuudessa merkitsevät kansallisuuspolitiikkamme ja kansallisuuskysymyksen marxilais-leniniläisen käsityksen mitä suurinta vääristelyjä.

Neuvostorakennustyö. Tämän kanssa on kiinteässä yhteydessä myöskin koko rakennustyö Pohjolassa. Ilman paikallisten neuvostojen tarmokasta osanottoa ei sen rekonstruointi ole mahdollinen. Tavattomien etäisyyksien, pienen väestötiheyden ja sangen vaikeiden luonnonsuhteiden vallitessa on täällä rakennustyö tietystikin erikoisen vaikeata. Nykyään meillä on neuvostoja Pohjoisen jäämeren rannalla Ljenan ja Kolyman laskukohtain läheisyydessä, Beringen salmen luona jne. Nämä neuvostot, sitä mukaa kuin näiltä seuduilta karkoitetaan riistoa harjoittavat ainekset, järjestävät pohjoisten kansallisuuksien työtätekeviä aineksia. Näissä kansallisissa neuvostoissa on suuri merkitys jaostoilla, jotka ovat yhteydessä erilaisten talous- ja kulttuuritehtäväin kanssa ja jotka osallistuttavat paikallista väestöä aktiivisempaan toimintaan. On suoritettava perinpohjainen työ niiden instruktoinnin ja ohjauksen alalla asettaen tämän aluekeskusten erääksi tärkeimmistä tehtävistä. Erikoisen tuloksellista on Pohjolan pienten kansallisuuksien eroittaminen itsenäisiksi alueellis-hallinnollisiksi yksiköiksi, josta mainitaan VSFNT:n Kansankomissaarien neuvoston tekemässä pohjoisimpien piirien taloudellista kehitystä koskevassa päätöksessä 8. 9. 31.

Evenkiin kansallisen piirikunnan (joka yhdistää Ala- ja Keski-Tunguskain varsilla asuvan tunguusiväestön) kesällä v. 1931 pidetty ensimäinen neuvostojen edustajakokous osoitti, kuinka suurella tyydytyksellä tunguusien laajat joukot tervehtivät ja kannattavat heidän elämänsä uudestijärjestelyä, kuinka syvällisesti on horjutettu sukutalouden jätteiden valta, shamaanien (noitain) vaikutus jne ja kuinka lujittuu kiintymyksen tunne yhteiseen asiaan. Kokouksessa sanottiin: "On toverillisesti työskenneltävä venäläisten, jakuuttien ja muiden kansallisuuksien kanssa neuvostovaltion lujittamiseksi, joka huolehtii samalla lailla kaikkien kansojen hyvinvoinnista." Kehoittaen ottamaan aktiivisesti osaa neuvostojen työhön eivät alkuasukasedustajat unohtaneet, että "myöskin pai-

kalliseen väestöön kuuluvat naiset tekevät paljon työtä kotona, ovat kaikista selvillä yhtä hyvin kuin miehetkin: heitä on ehdottomasti saatava työhön neuvostoihin ja muihin järjestöihin."

Paikallisten neuvostojen lujittamisen kanssa on yhteydessä myöskin elinkeinollisten, karjanhoidollisten, maataloudellisten jne kollektiivitalouksien lujittaminen kuin myöskin välitysosuustoiminnan parantaminen, jolla osuustoiminnalla on tavattoman suuri merkitys kaukaisimman Pohjolan elämässä.

On ilman muuta selvää, että kansallisten piirien muodostamista ei saa käsittää minkäänlaiseksi pohjoisten kansallisuuksien eristämiseksi. Niiden osallistumista alueiden elämään on kaikin tavoin voimistutettava. Itä-Siperian alueen neuvostojen edustajakokoukseen v. 1931 osallistuivat mitä aktiivisimmin tämän alueen kaikkein pohjoisimpien osien mies- ja naisedustajat. Syvän vaikutuksen tekivät näiden kansallisuuksien edustajain lausunnot, jotka osoittivat, kuinka suuria edistysaskeleita täällä on jo otettu poliittisen kehityksen kulttuurisen nousun mielessä. Tämän takia kaadereiden valmennus paikallisten neuvostotyöntekijäin nostamiseksi ylempiin neuvostoelimiin on eräs kaikkein kiireellisimpiä tehtäviä Pohjolassa. Tähän tarkoitukseen on käytettävä laajasti sekä vakinaista opetusta että kursseja. Kuten kaikessa työssä Pohjolassa, on suurta huomiota kiinnitettävä työläisnaisten valmennukseen ja yleensä naisten laajaan osallistuttamiseen puolue-, neuvosto-, kollektiivi- ja osuustoimintatyöhön.

Tieteelliset ja tutkimustyöt. Pohjolan taloudellisen kohottamisen tehtäväin täyttäminen vaatii erikoisen syvällistä ja hyvin järjestettyä tieteellistä tutkimustyötä. On tutkittava Pohjolan tuotantovoimat ja sen luonnolliset mahdollisuudet sisällyttäen tähän jäiden liikunnan Pohjoisella jäämerellä, kasvullisuuden muodostumisen, eläinkunnan sijoituksen jne. Mutta tämän ohella on mitä tarkimmin tutkittava Pohjolan taloutta ja siellä vallitsevia yhteiskunta- ja elinehtoja. Tätä varten tarvitaan tietystikin ei vain uusien tietojen kokoilua, vaan myöskin etnograafisten tutkimusmetodin perinpohjaista muutosta, joihin metodeihin on tähän saakka niin kovin vähän päässyt tunkeutumaan marxilainen yhteiskuntaoppi.

Tehtävät ovat jättiläismäiset. Tehtäväksi asetetaan muuttaa suunnattoman suuret alueet, joilla on erikoisen vaikeassa asemassa elävä tavattoman harvalukuinen väestö, joilla yksistään ilmasto on asettanut niin tavattoman suuret esteet niiden taloudelliselle asuttamiselle, sosialistisen rakennustyön uusiksi mahtaviksi alueiksi.

On ennen muuta tarkoin määriteltävä nämä tehtävät toisen 5-vuotiskauden ajaksi, asettaen ne erottamattomaan yhteyteen puolueen päälinjan toteuttamisen kanssa. Tämän yhteydessä on turvattava Pohjolan yleisen problemin eri osien ratkaisun komplektinen luonne. Yleisvenäläisen TPKK:n yhteydessä toimivan Pohjolan komitean työ osoittaa, kuinka suuri merkitys on tässä kysymyksessä yhteisen keskuksen olemassaololla, varsinkin kun sillä on paikalliset elimensä. Uuden 5-vuotiskauden aattona suuret luovat ajatukset, joita vielä muutamia vuosia sitten porvarillinen maailma piti toivottomina utopioina, ovat muuttuneet kiistattomaksi todellisuudeksi. Samanlaiseksi todellisuudeksi tulee muuttua tämänkin suunnitelman, jonka sisältönä on valloittaa taiga ja tundra, ikuisen roudan vyöhykkeet ja napaseudun meret uudelle elämälle, jonka yhteiskunnan sosialistinen uudestirakennus meille avaa.

K. KAROTAM

Ulkolainen pääoma Latviassa ja Virossa ja interventsion vaara.

YHTENÄ Leninin imperialismista antamista määritelmistä esiintyy se, että pääoman vienti, eroten tavarain viennistä, saa erittäin tärkeän merkityksen", s. o. että imperialismin kaudella pääomien vienti suhteessa tavarain vientiin näyttelee yhä enemmän ja enemmän domineeraavaa osaa, muuttuen useasti tavarain vientiä kiihdyttäväksi, ennakolta määritellyksi faktoriksi (esim. Pohj. Am. Yhdysvaltain lainat Saksalle Dawes-plaanin mukaan). Pääomien vienti suurista teollisuusmaista alkoi jo ennen imperialismin kautta, alkoi silloin, kun sitä varten oli muodostunut jo määrätty taloudellisten ja poliittisten edellytysten kompleksi, erikoisesti: jolloin vissi määrä taloudellisesti takapajuisia maita oli vedetty maailman kapitalismin kehityksen vaikutuksen piiriin, jolloin oli muodostunut jo enemmän tai vähemmän kehittyneitä rautateitä, jolloin kapitalismin kehitys saavutti vissin tason. Voimana, joka pakoittaa pääoman emigreeraamaan, esiintyy voitto, joka on kaikenlaisen pääoman kiihokkeena toimintaan. Jos määrätyssä maassa on kasaantunut jo siinä määrin pääomaa, ettei se enään voi löytää itselleen riittävän tuottoisaa sijoittautumismahdollisuutta voiton normin alenemisen vuoksi, niin tämä pääoma etsii itselleen tuottoisampaa toimintamahdollisuutta ulkomailta: se menee sinne missä sille on taattu suurempi voitto kuin kotona.

Nämä seikat esiintyvät pääasiassa määräävinä myöskin pääoman tuonnille Latviaan. Ulkomainen pääoma pyrkii riistämään Latvian luonnonrikkauksia, sen suhteellisesti halvempaa työvoimaa verrattuna muihin suuriin kapitalistisiin maihin, jne. Lokakuun vallankumouksen jälkeen kuitenkin pääomien tuonti Latviaan, samoin Viroon sekä muihin reuna-valtioihin on saanut vielä erään omalaatuisensa piirteen. Yleensä on tunnettua, että imperialististen valtojen vaikutuksesta oli SSSR:n läntiselle rajalle muodostettu kokonainen ketju pieniä kääpiövaltioita, jonka ketjun täytyi suojella Eurooppaa "bolshevismin vaaralta." Tämä — ensiksi. Ja toiseksi, Baltian meren itäinen rannikko on hyvin edullinen tukikohta interventsion valmistamiselle Neuvostovaltiota vastaan. Latvian, Viron ja muiden reuna-valtioiden porvarillisen demokratian olisi huomattavasti vaikeampi suojella "itsenäisyyttään" sisäisten ja ulkoisten ristiriitaisuuksien pyörteissä, jollei se saisi jatkuvaa, suoraa ja välitöntä apua ulkolaisen pääoman taholta. Juuri ulkolainen pääoma (jolla ennenkaikkea tulee ymmärtää eurooppalaisten ja amerikkalaisten suurvaltojen pääomia) esiintyykin sinä keinona, joka hyvin voimakkaasti myötävaikuttaa tämän reunavaltioketjun tiivistymiseen, huolimatta siitä vaikkei sen toiminta tässä aina lupaakkaan sille **välitöntä** hyötyä voiton mielessä. Ulkolainen pääoma käyttää hyväkseen vaikutustaan reunavaltioissa, valmistaakseen interventsion tukikohtaa SSSR:ää vastaan.

Ulkolaisen pääoman tuonti Latviaan (tässä on kysymys ei-venäläiseltä maaperältä lähteneestä pääomasta) alkoi jo viimevuosisadan 80-luvulla, mutta erikoisesti voimistui XX:n vuosisadan alussa, jolloin ranskalais-belgialainen ja englantilainen pääoma tsaarihallituksen lainojen muodossa sekä muita teitä erikoisen runsaasti virtasi Venäjälle. Ehdot ulkolaisen pääoman tuonnille Latviaan olivat suotuisat, sillä Latvia oli Itämeren rannalla ja aivan Länsi-Europan liepeillä, venäläisen pääoman vaikutus oli täällä suhteellisesti heikko ja Latvian kansallinen pääoma alkoi vasta kehittyä. Ainoastaan kaupan alalla latvialainen pääoma menestyksellisesti kilpaili ulkolaisen pääoman kanssa. Ulkolainen pääoma pyrki pääasiassa teollisuuteen — kemialliseen, tekstiili, metalli ja sähköteknilliseen teollisuuteen (esim. tehtaat "Provodnik", Fenix", jne.).

Välittömästi rajantakaa Latviaan (silloisen Kuurin- ja Liivinläänit) tulleen ulkolaisen yksityisen osakepääoman lisäksi, joka esiintyi ulkolaisten liikkeiden filialien, "tytäryhtymien", jne. muodossa, oli vielä

toinen mitä tärkein lähde mistä ulkolainen pääoma kulki Latviaan — s. o. suuret pietarilaiset pankit, pääasiassa Pietarin yksityispankki, Asovan-Donin kauppa-pankki, "Venäläinen ulkomaankaupan pankki", ja "Venäläis-Aasialainen pankki."

Ensimäinen näistä, saksalaisten perustamana v. 1880, kiinnitti suurta huomiota Latvian kansantalouden finansseeraukseen. Juuri Pietarin yksityis-pankin kautta saksalainen pääoma työntyikin niin syvälle Latvian talouteen. Muut yllämainitut pankit toimivat pääasiassa ranskalais-belgialaisilla pääomilla.

Esitämme joitakin konkreettisia esimerkkejä ulkolaisen pääoman toiminnasta Latviassa. Venäläis-Baltialaiseen laivarakennus- ja mekaniseen tehtaaseen oli v. 1916 sijoitettu 15 milj. rpl. **ranskalaisia pääomia,** Venäläis-Baltialaiseen vaunurakennus-tehtaaseen oli ranskalaista pääomaa sijoitettu 4 milj. rpl., ja "Provodnik" nim. tehtaaseen — 8 milj. rpl. **Englantilaisia** pääomia oli sijoitettu Shtrasdengof'in tekstiilitehtaaseen (lähellä Riikaa) 1,1 milj. rpl. (koko peruspääoman ollessa 1,8 milj. rpl.), Riikalaiseen osakeyhtiöön "Tekstil" — 500 tuh. rpl. (koko peruspääoman ollessa 2,5 milj. rpl.), Riian laivayhtiöön — 500 tuh. rpl. (koko peruspääoman ollessa 1 milj. rpl.). **Saksalaisia** pääomia oli sijoitettu Riian rautavalimo- ja konerakennustehtaaseen (entinen Felzer Ko) 800 tuh. rpl. (Koko peruspääoman ollessa 1,6 milj. rpl.). Nämä olivat Dresdner pankin pääomia. Riian kauppapankissa — 5 milj. rpl. (koko peruspääoman ollessa 10 milj. rpl.). Hardenskin kaasutehdas oli kokonaan saksalaisen pääoman käsissä (764,200 rpl.); samoin saksalainen pääoma täydellisesti isännöi Riian kirjoituspaperitehtaassa (400 tuh. rpl.). **Tanskalaisia** pääomia oli Riikalaisessa tehtaassa "Gover" — noin 200 tuh. rpl. (koko peruspääoman ollessa 500 tuh .rpl.) jne.

Ulkolaisen pääoman toiminnasta Latviassa ennen imperialistista sotaa ei ikävä kyllä ole lainkaan täydellisiä tilastotietoja. Selvää kuitenkin on, että ulkolainen pääoma valtasi siellä yhä uusia ja uusia asemia.

Tämä ulkolaisten pääomien työntyminen Latviaan jatkui imperialistiseen sotaan saakka. Sodan mukana monet teollisuuslaitokset, pankit, jne., jotka kokonaisuudessaan tai osittain työskentelivät ulkolaisella pääomalla, lopettivat työskentelynsä kokonaan tai evakuoivat sisä-Venäjän lääneihin.

Kansalaissodan kaudella (v. v. 1919—1920) Latviaan työntyy ulkolainen keinottelu-pääoma, rosvoten melkoisia voittoja sotatilanteessa kaikenlaisilla salakeinottelulla ja hämäräperäisin keinoin. Kansalaissodan jälkeen enemmän tai vähemmän "normaalisen" tilanteen palattua uudelleen lisääntyi ulkolaisen pääoman virtaus Latviaan, suuntautuen pääasiassa tekstiiliteollisuuteen. Erikoisen voimakkaan sysäyksen tämä virtaus saa v. 1922, Latvian valuutan stabilisatsion jälkeen. Tämä stabilisatsio esiintyi kuitenkin Latvian ulkolaisen kreditin jälleenpalautumisessa toisarvoisena momenttina, sillä päämomenttina (joka muuten on kiinteästi yhdistyneenä edelliseen) esiintyi se, että latvialainen porvaristo tukahdutti proletaarisen vallankumouksen Latviassa ja pystytti "itsenäisen" porvarillis-demokraattisen tasavallan, osoittaen täten uskollisuuttaan ja antaumustaan kansainvälisen pääoman eduille.

Ulkolaisen pääoman määrästä Latviassa (teollisuudessa, kaupassa, liikenteessä, pankkitoiminnassa, vakuutusasioissa jne.) v. 1925—26 antaa käsityksen seuraava taulukko, joka osoittaa ulkolaisen ja latvialaisen pääoman suhteen:

Taulukko I.

Osakepääoman jakautumisen Latviassa *.

Kenen pääoma	Summa (milj. lat.)			
	v. 1925	%	v. 1926	%
Latvia	56,1	50,0	66,6	47,3
Ranska . . .	7,2	6,5	8,0	5,7
Belgia	6,9	6,2	7,1	5,0
Valkoemigr . .	6,5	5,8	8,1	5,7
Englanti . . .	6,1	5,4	8,1	5,7
Saksa . . .	5,8	5,2	9,5	6,7
Tanska . . .	4,9	4,5	4,9	3,5
Pohj. Am. Yhdysvallat. . .	4,6	4,1	7,8	5,6
Viro	2,6	2,4	2,4	1,7
Hollanti . . .	2,4	2,1	2,2	1,6

* Dr. B. Siev. Lettlands Volks und Staatwirtsschaft. Riga. 1927, siv. 76.

Tämän lisäksi on Latviassa pienemmässä määrin Liettuan, Tshekko-Slovakian, Ruotsin ym. pääomia.

Mitä tämä taulukko osoittaa? Tärkein yhteenveto on, että **osakepääomien kasvun dynamiikka osoittaa niissä ulkolaisen pääoman ominaispainon kasvua.** Kun v. 1925 Latvian kansantaloudessa koko osakepääoman määrästä oli 50 % latvialaista alkuperää, niin seuraavana vuonna tämä prosentti laski 47,3. Vuoden aikana tapahtunut alennus 2,7 % näin nopeassa tempossa osoittaakin kuinka intensiivisesti imperialististen maiden pääomat työntyvät reunavaltioihin.

Tulee todeta Saksan, Englannin ja Pohj. Am. Yhdysvaltain pääomien erikoinen aktiivisuus Latviassa. Näiden maiden pääomat kasvoivat ei vain absoluuttisesti, vaan myöskin suhteellisesti. Englantilaisen pääoman ominaispaino kasvoi vuoden aikana 5,4 %:sta 5,7 %:iin, Saksalaisen — 5,2 %:sta 6,7 %:iin, Yhdysvaltojen — 4,1 %:sta 5,6 %.

Ulkolaisen pääoman osuus latvialaisten pankkien osakepääomissa v. 1925—1926 oli seuraava:

Taulukko II.

Latvialaisten pankkien pääomien jakautuminen *.

Kenen pääoma	milj. lat.		prosenteissa	
	1925	1926	1925	1926
Latvia	8,2	8,9	48,0	38,1
Pohj. Am. Yhdysvallat . . .	4,0	6,9	23,7	29,3
SSSR (Kooperatiivinen transit. pankki) . .	1,0	2,0	5,9	8,5
Saksa	0,9	1,4	5,0	6,1
Tshekko-Slovakia (Latv. yksityispankki) . .	0,5	1,4	2,9	6,0
Englanti . . .	0,9	0,9	5,3	3,7
Ruotsi	0,8	0,8	5,0	3,6
Muita	4,2	1,2	4,2	4,7

*"Economists". Riga, 1926, N:24.

61,9 % Latvian pankkien koko osakepääomasta v. 1926 oli ulkolaisen pääoman hallussa. Tämä merkitsee, että ulkolainen pääoma voi suorittaa Latviassa rosvoustyötään melkein ilman minkäänlaista vastusta. Näistä 61,9 %:sta on yksistään Yhdysvaltojen käsissä 30 %, mikä merkitsee kasvua vuoden aikana 5,6 %:lla, samaan aikaan kun latvialaisten pääomien osuus väheni 10 %:lla. Hyvin luonteenomainen dynamika! Tästä taulukosta samoin kuin edellisestäkin näkyy Pohj. Am. Yhdysvaltojen pääoman kasvava aktiivisuus. Neuvosto-"pääoman" osuus myöskin suureni 5,9 %:sta 8,5 %. Tämä "pääoma" ja kasvu esiintyvät kuitenkin olemukseltaan kokonaan toisina kuin imperialististen valtojen pääomien liikunta. SSSR:n "pääoma" esiintyy tässä ainoastaan kuin **summa rahaa,** joka ei ole välittömästi sekaantunut Latvian kansantalouteen, vaan palvelee yksinomaan meidän kauttakulkutoimintaa Latvian kautta. Meidän "pääomamme" joutuu kosketuksiin Latvian kansantalouden kanssa vain sikäli kun on kysymys kauttakulusta. On ymmärrettävää ettei tässä voi olla minkäänlaista puhetta "neuvosto-pääoman hyökkäyksestä" Latviaan.

Yksityiskohtaisen kuvan ulkolaisen pääoman toiminnasta Latviassa antaa seuraava taulukko (kts. taulukko III.).

Tämä taulu ansaitsee yksityiskohtaisen tarkastelun. Ulkolainen pääoma käsittää 54 % Latvian kansantalouden kaikista osakepääomista. Tämä ei kuitenkaan ole vielä kaikki. Jos tämä pääoma olisi kansantalouden vähemmän tärkeillä aloilla, niin ei se kykenisi ratkaisevasti vaikuttamaan Latvian talouteen ja politiikkaan. Lähemmin tutustuessamme taulukkoon näemme, että juuri tärkeimmillä, kansantalouden johtavilla aloilla ulkolainen pääoma joko esiintyy vallitsevana tai sitten suuresti vaikuttaa näillä aloilla, mistä johtuu, että näiden 54 % ominaispaino on faktillisesti paljon suurempi. Pankkien osakepääomissa on ulkolaista pääomaa 59,6 % (toisien lähteiden mukaan ylempänä esitetty numero 61,9 % mahtuu statistikassa mahdollisien epätarkkuuksien rajoihin); tekstiiliteollisuudessa — 78,7 %; paperiteollisuudessa — 55,3 %; metalliteolli-

TAULUKKO III. ULKOLAINEN PÄÄOMA
1 p:nä tammik·

Kansantalouden alat / Maat	Keraaminen teollisuus	Metalli ja koneraken-nusteolli-suus	Kemiallinen teollisuus	Nahkateol-lisuus	Tekstiili-teollisuus	Puunjalos-teollisuus	Paperi-teollisuus
1. Saksa	39	2156	1879	171	1946	1045	335
2. Englanti	551	—	291	—	4445	1050	570
3. Ranska	180	—	479	42	120	—	1106
4. P. A. Yhdysvallat	—	1	40	652	33	—	—
5. Valkoemigrantit	34	2442	1446	3	172	67	1869
6. Belgia	—	—	—	10	—	237	—
7. Tanska	—	—	4681	10	—	95	—
8. Hollanti	35	—	2803	—	1249	1	681
9. Ruotsi	—	100	1991	—	—	1106	—
10. Viro	—	—	575	—	668	—	1260
11. Tshekko-Slovakia	—	129	2	—	30	88	750
12. SSSR	27	—	—	—	—	—	—
13. Liettua	30	50	350	26	58	75	300
14. Sveitsi	—	10	470	—	—	321	—
15. Puola	—	—	356	—	316	—	—
16. Suomi	—	274	—	—	—	—	—
17. Turkki	—	—	—	—	—	—	—
18. Norja	—	—	—	—	—	175	—
19. Danzig	—	180	—	—	—	—	—
20. Afganistan	—	—	—	—	—	—	—
21. Brasilia	—	—	—	—	—	—	—
22. Kreikka	—	—	—	—	—	—	—
23. Persia	—	—	—	—	—	—	—
24. tuntematon	—	—	—	—	—	—	—
	896	5342	15324	302	9686	3294	6871
Ulkolainen pääoma % suhteessa kullekin alalle sijoitettuun koko pääomaan	37,6	44,8	85,4	11,8	78,7	36,7	55,3

[1]) „Virtschaftsdienst", 1928, H. 23, siv. 945.

LATVIAN KANSANTALOUDESSA [1]).

1927 (tuhans. lat.)

Polygrafinen teollisuus	Ravnitoaine teollisuus	Jalkine-ja vaateteollisuus	Rakennusteollisuus	Kaasu, sähkö, vesijohto	Kauppa	Lähetys, informatsia	Taide ja urheilu	Kiinteäomaisuus	Liikenne	Vakuutusasiat	Pankit	Kaikkiaan
672	295	219	45	25	750	241	2	253	173	230	2000	12508
—	442	369	—	—	1033	18	—	83	707	1	1025	18585
—	677	10	172	—	51	60	—	—	6000	—	—	8897
—	—	36	—	—	257	28	300	—	—	—	6899	8246
294	90	—	17	—	205	134	—	1029	711	20	66	8599
—	—	300	—	—	—	—	—	—	6458	—	192	7197
—	—	—	—	—	1155	—	—	25	4	—	3	4976
—	38	—	—	—	140	75	—	1	15	—	217	5255
—	345	—	—	—	124	125	—	139	—	205	852	3887
—	—	3	-	—	348	89	150	—	490	191	172	3946
—	90	3	—	—	3	—	—	—	—	—	1614	2709
—	—	—	3	—	133	3	—	—	—	—	2000	2166
15	94	88	—	—	272	—	1	456	—	—	72	1857
—	—	50	—	—	118	—	—	29	—	243	187	1458
—	250	35	—	—	193	68	—	115	—	—	—	1333
—	—	—	—	—	311	1	—	1	—	—	—	587
—	346	—	—	—	—	—	—	—	—	—	-	346
—	—	—	—	—	29	42	—	—	72	—	—	319
—	—	—	—	—	—	30	—	—	—	—	—	210
—	—	—	—	—	75	—	—	—	—	—	—	75
—	—	—	—	—	16	—	—	—	—	—	—	16
—	7	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7
—	4	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4
—	—	—	—	—	—	—	—	52	—	—	20	72
981	2678	1113	236	25	4213	914	453	3183	14730	890	15319	85355
35,8	27,5	49,5	56,4		8,7	32,0	47,0	42,7	42,7	26,9	59,6	54,0

suudessa — 44,8 %; liikenteessä (raitiotie) — 65,1 %; kemiallisessa teollisuudessa — 85,4 %; ompeluteollisuudessa — 49,5 % jne.

Muiden kansallisuuksien pääomien joukossa Latviassa on saksalaisella pääomalla etusija — 12,508 tuh. lat., sitten seuraavat: englantilainen — 18,585 tuh. lat., ranskalainen — 8,897 tuh. lat., valkoemigranttien — 8,599 tuh.lat., Yhdysvaltojen — 8,246 tuh. lat., jne. Onpa persialaisiakin pääomia — 4 tuh. lat. ja afganistanilaisia — 75 tuh. lat. Merkillepantavaa on, että pääomia ulosvievät sellaisetkin maat kuin Viro ja Liettua, joilla itselläänkin on ainainen pääomien tarve, mikä pakoittaa ne pitämään diskonttoprosenttia korkeammalla keskinkertaista kansainvälistä tasoa. Englannista ja muista maista siirtyy pääoma Latviaan Viron kautta; liikkeet (esim. tekstiil.), jotka Virossa työskentelevät englantilaisella pääomalla, avaavat Latviassa markkina-konjunktuuria y. m. silmälläpitäen omia alaosastojaan, joten pääomat, jotka latvialaisessa statistiikassa esiintyvät virolaisina eivät lähestulkoonkaan aina ole virolaisia. Hyvin suuressa määrin tämä koskee myöskin muita taulukossa osoitettuja pikkumaita.

Katsokaamme, mille aloille pyrkivät eri maiden pääomat (kts. taulukko IV).

Kuten taulukosta näkyy, on **saksalaisten** pääomien suurin enemmistö sijoitettu melkein yhdensuuruisina osina 15—17 % kansantalouden neljälle alalle — metalli-, tekstiili- ja kemialliseen teollisuuteen sekä pankki-toimintaan. Muilla aloilla sitä on vähemmän. Yleensä saksalainen pääoma Latviassa on luonteeltaan hyvin universaalista, se työntyy kirjaimellisesti Latvian talouden kaikkiin osasiin. Pohj. Am. Yhdysvallat sijoittavat pääomansa pääasiassa pankkitoimintaan (83,6 % kaikista pääomistaan Latviassa). Yhdysvaltojen pääomia on Latvian pankkitoiminnassa kaikkiaan 6.899 tuh. lat., sensijaan kun saksalaista siellä on kaikkiaan 2,000 tuh. lat., Tshekko-Slovakialaista — 1,614 tuh. lat., englantilaista — 1,025 tuh. lat., jne. Näinollen Yhdysvallat eivät omaa tässä yhtään pienemmässä tai suuremmassa määrin vakavaa kilpailijaa. **Englantilaisesta** pääomasta Latviassa melkein puolet (41,9 %) on keskittynyt tekstiiliteollisuuteen; puunjalostusteollisuudessa, kaupassa, pankkitoiminnassa ja muilla aloilla tämä prosentti vaihtelee 4—10 välillä. **Ranskalaisista** pääomista on 67,4 % sijoitettu liikenteeseen, liikennevälineisiin (raitiotie Riiassa ja Libaussa). Paperiteollisuudessa sitä on 12,4 %, muilla aloilla vähemmän. **Belgialainen** pääoma on myöskin keskittynyt pääasiassa liikenteeseen (89,7 %). Kemiallisessa teollisuudessa toimivat pääasiassa **Tanskan** (94,6 % kaikista tanskalaisista pääomista Latviassa), **Ruotsin** (49,9 %), ja **Hollannin** (53,5 %) pääomat. **Virosta** tuleva pääoma jakautuu seuraavasti: paperiteollisuudessa — 31,9 %, tekstiiliteollisuudessa — 16,9 %, kemiallisessa teollisuudessa — 14,5 %, jne. Lopuksi **venäläisten valkoemigranttien** pääoma toimii kansantalouden seuraavilla aloilla: metalliteollisuudessa — 28,3 % koko heidän pääomastaan Latviassa, paperiteollisuudessa — 21,7 %, kemiallisessa teollisuudessa — 16,8 %, jne.

Mainittuna aikana oli Latviassa kaikkiaan osakeyhtiöitä 331. Näistä 201:ssä osakeyhtiössä toimi ulkolainen pääoma ja vain 130 osakeyhtiötä työskenteli latvialaisella pääomalla. 91:ssä osakeyhtiössä ulkolainen pääoma ei saavuttanut 50 %:sta osanottoa. Enemmän kuin 50 % osakkeista oli ulkolaisella pääomalla 110 osakeyhtiössä, missä ulkolaiset yleensä olivat investoineet 71,7 milj. lat., eli 84 % näiden osakeyhtiöiden koko pääomasta. 17 osakeyhtiössä näistä 110:stä oli puhtaasti ulkolainen pääoma (osa niistä esiintyy Latviassa itsenäisesti työskentelevinä ulkolaisten liikkeiden filiaaleina)[1].

[1]) Mielenkiintoista on tässä merkitä kuinka moneen osakeyhtiöön minkäkin maan pääomat osallistuvat. Tästä on meillä seuraavanlainen kuva: saksalainen pääoma osallistuu 93 osakeyhtiöön, englantilainen — 54:ään, valkoemigranttien — 33:een, virolainen — 23:een, ruotsalainen — 20:, puolalainen — 17, liettualainen — 16, yhdysvaltalainen — 14, ranskalainen — 13, hollantilainen 13, sveitsiläinen — 12, tshekko-slovakialainen — 11, tanskalainen — 8, suomalainen — 5 osakeyhtiöön jne.

Useassa tapauksessa samaan osakeyhtiöön osallistuu useamman eri maan pääomat.

Taulukko IV.

Ulkolaisen pääoman jakautuminen Latviassa kansallisuuksien ja kansantalouden eri alojen mukaan (prosenteissa)

I p:nä tammik. v. 1927

Kansantalouden alat / Maat	Pankit	Metalliteollisuus	Tekstiiliteollisuus	Paperiteollisuus	Kemiallinen teollisuus	Polygrafinen teollisuus	Puunjalostusteollisuus	Keraaminen teollisuus	Ravintoaineteollisuus	Nahkateollisuus	Jalkine- ja vaatetusteollisuus	Liikenne	Kauppa	Vakutusasiat	Taide ja urheilu	Kiinteimistö	Pieninä summina muilla aloilla	Kokonaisprosentti
Saksa	15,9	17,2	2,6	15,8	15,0	5,3	—	—	—	—	—	—	5,9	—	—	—	22,2	100
Englanti	9,7	—	5,4	41,9	—	—	9,9	5,2	4,1	—	—	6,7	9,7	—	—	—	7,5	100
Ranska	—	—	18,4	—	5,3	—	—	2,0	7,6	—	—	67,2	—	—	—	—	5,3	100
Valkoemigrantit	—	28,3	21,7	—	16,8	3,4	—	—	—	—	—	8,2	2,3	—	—	11,7	7,6	100
P. A. Yhdysv.	83,6	—	—	7,9	—	—	—	—	—	—	—	—	3,1	—	3,6	—	1,8	100
Belgia	2,6	—	—	—	—	—	3,2	—	—	0,4	4,1	89,7	—	—	—	—	—	100
Hollanti	4,1	—	12,9	23,7	53,5	—	—	—	—	—	—	—	2,6	—	—	—	3,1	100
Tanska	—	—	—	—	94,6	—	—	—	—	—	—	—	3,1	—	—	—	2,3	100
Ruotsi	21,1	—	—	—	49,9	—	—	—	—	—	—	—	—	5,1	—	3,4	11,8	100
Viro	4,3	—	31,9	16,9	14,5	—	—	—	8,7	—	—	12,3	8,8	4,8	3,8	—	2,6	100
SSSR	92,3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6,1	—	—	—	1,6	100

Tässä tulee mainita myöskin, että niissä osakeyhtiöissä, jotka olivat perustettu ennen imperialistista sotaa, oli 1 p:nä tammikuuta v. 1927 ulkolaista pääomaa 57,9 milj. lat., eli 68 % kaikesta Latviassa olevasta ulkolaisesta pääomasta. Loppuosa — 27,5 milj. lat. eli 32 % — investioitu itsenäisen porvarillis-demokraattisen Latvian olemassaolon aikana.

Tällainen oli tilanne v. 1927 alussa. Hallussamme ei ole myöhäisempiä tilastollisia tietoja ulkolaisesta pääomasta Latviassa, mutta jo osittaiset irralliset tiedot puhuvat siitä, että ulkolainen pääoma valtaa Latviassa yhä uusia ja uusia asemia:

V. 1929 on saksalaista pääomaa Latvian pankkitoiminnassa 4,74 milj. lat. (v. 1927 — 2,0 milj. lat.), tekstiiliteollisuudessa — 3,34 milj. lat. (v. 1927 — 1,9 milj. lat.), ja kemiallisessa teollisuudessa — 3,71 milj. lat. (v. 1927 — 1,8 milj. lat.). Koko ulkolaisesta pääomasta Latviassa v. 1929 kuului Saksalle enemmän kuin yksi viides osa. Kaikkiaan saksalaista pääomaa oli Latviassa v. 1929 — 18,12 milj. lat., englantilaista — 13,38 milj. lat., ja pienempi määrä muiden maiden pääomia.[1])

[1]) "Der Deutsche Oekonomist". Berlin, 1930, N: 38, siv. 18.

Latvialaisen taloustiet. Tseihnerin laskelmien mukaan v. 1930 ulkolaisille ja vähemmistökansallisuuksille kuuluvissa tuotantolaitoksissa työskenteli 62 % kaikista ulkolaisista työläisistä Latviassa.

Riikalainen valkokaartilaislehti "Segodnja" esittää virallisten latvialaisten lähteiden mukaan seuraavia tietoja ulkolaisesta pääomasta Latviassa (milj. lat.):

Taulukko V

Kansantalouden alat	1/I—1929	1/I—1930	Eroitus
Teollisuus .	57,22	64,88	+7,66
Kauppa ja liikenne .	17,61	20,35	+2,74
Finanssit (pankit) .	19.70	17,68	—2,02
	94,53	102,91	+8,38

Ulkolainen pääoma osoittaa kasvua v. 1929 melkein kaikilla teollisuusaloilla (esim. kemiallisessa teollisuudessa — 19 %).

Maittain tämä pääoma jakautui seuraavasti (milj. lat):

	v. 1929	v. 1930
Saksa	18.22	21,89
Englanti	12,33	16,68
Hollanti	5,58	9,26
Yhdysvallat	8,32	5,10
Ruotsi	6,35	9,71
Valko-emigrant. . . .	9,14	8,48

(jatkuu)

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред: П. Нотко.

„Kirja" № 208 Jätetty kirjapainoon 14/VII, kirj. painettavaksi 29/VII—32

Ленгорлит № 49298. 5 п. л. 65408 зн. на п/л пл. шр. кег. 0. ф. 6. 82x110
За аз 1661. Тираж. 2150 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград. Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАДСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ 1932